DE BACCHYLIDE PINDARI ARTIS SOCIO ET IMITATORE.

Dissertatio inauguralis philologica

quam

consensu et auctoritate

amplissimi philosophorum ordinis

in

Academia Fridericiana Halensi cum Vitebergensi

consociata

ad summos in philosophia honores

rite capessendos

scripsit

William K. Prentice

Novoeboracensis.

Halis Saxonum

MCM.

Typis descripsit Ad. Littmann Oldenburgensis.

PARENTIBVS CARISSIMIS

SACRVM.

Pindarum sane πάλαι colebamus, atque iure quidem, quippe qui antiquitus primum inter poetas lyricos locum obtineret. Sed num recte censuissent grammatici veteres, non poterat diiudicari, neque enim nobis exstabant scripta alius poetae quem cum illo conferre possemus. Nunc autem in lucem prodiit aemulus quidam, qui eadem floruerat aetate, eosdem principes optimatesque Musa sua illustraverat, eiusdem regis Siculi gratia sustentatus erat. Nam »post mille quingentorum annorum silentium iam denuo canit« Bacchylides. Qua re factum est ut non modo Pindarum rectius aestimare possimus, carminibus eius cum alterius poetae carminibus collatis, sed etiam commune quoddam inter poetas lyricos genus dicendi melius cognoscamus, praesertim cum huic quem nunc habemus alterum poetae ultimus, sicut Pindaro primus inter lyricos locus attributus sit.

Me igitur ut hos poetas conferrem impulit ille editor Germanicus venerabilissimus, Fredericus Blass, qui me carminibus Bacchylideis initiavit atque docuit »Χάριν Κηΐας ἀηδόνος« caram habere. Cui rei cum studia impenderem, et multos Bacchylidis locos ab tribus eius editoribus[1]) aliisque viris doctissimis propter conspicuam cum Pindaro cognationem iam allatos esse repperi, et ipse saepe apud Bacchylidem vel integras sententias vel locutiones vel etiam singula verba indagavi, quae ita Pindari admonent, ut oreretur quaestio utrum Bacchylides e Pindaro hausisset necne. Id quod certe per se neutiquam mirum sit. Namque etiam nostra aetate scriptores in sua scripta res belle et litterate dictas haud raro transferunt, saepe ne nomine quidem adiuncto: antiquis vero temporibus multo etiam saepius hoc accidebat, neque cuiquam erat ignominiae, ut dicit ipse Bacchylides (frg. 5): ἕτερος ἐξ ἑτέρου σοφὸς τό τε πάλαι τό τε νῦν. | οὐδὲ γὰρ ῥᾷστον

---

[1]) F. G. Kenyon: The Poems of B., ed. princeps, Oxford, 1897. F. Blass: B. carmina cum fragmentis, Leipzig, (Teubner), 1898. Ed. altera do. 1899. H. Jurenka: Die neugefundenen Lieder des B. (Text, Uebersetzung u. Commentar), Wien, (Hölder), 1898.

ἀρρήτων ἐπέων πύλας | ἐξευρεῖν. Neque vero est cur credamus Bacchylidi cum Pindaro tam gravem fuisse simultatem, ut alter ex altero quidquam petere noluerit. Nam quae Pindari scholiastae de illa re proferunt nihil nisi argutiae inanes esse videntur.[1]) At tamen cum locos, qui inter se similes inveniuntur, acrius consideremur, de paucis affirmandum est alterum alterius fuisse fontem, plurimi contra nobis manifesto praebent exempla communis illius scribendi rationis, qua omnes eius generis poetae sine dubio usi sunt, — partes apparent, ut ita dicam, silvae cuiusdam publicae poetarum lyricorum. Hoc igitur mihi proposui, omnia quae apud Pindarum et Bacchylidem ad hanc silvam pertinent colligere, eaque ita disponere, ut similia cum similibus sub titulis idoneis reperiri possint. Qua re in priore huius libelli capite primum locos componam, quorum sensus fere idem esse videtur, sententias, imagines, descriptiones vel denique enuntiata tota quae conspicue inter se congruant. Deinde, in altera eiusdem capitis parte, locos tractabo quorum verba quaedam verbis respondent, locutiones singulas et singula nomina adiectiva, i. e. epitheta.

Sunt autem in carminibus Bacchylideis quae non modo cum Pindaro solemnes colores aut sententias illa aetate pervulgatas communes habeant, sed tota toto sententiarum ordine et verborum delectu ita consentiant ut alterum poetam alterum prorsus imitatum esse appareat. Jam Bacchylidem Pindaro fuisse exemplo per se vix est veri simile. Nam illum ab hoc et indole et arte superari, neminem, qui primis ut dicitur labris rem attigerit, fugere potest. Minorem tamen poetam librariolum sordidum fuisse, qui Pindarum transcriberet, certissime negandum est. Sed locutiones translatas vel acumine quodam enitentes, verba apte composita, sententias vel etiam fabulas bene institutas in suum usum convertisse videtur. Itaque in capite altero ea Bacchylidis carmina percensebo, quibus similitudinem graviorem cum carminibus Pindaricis inesse puto, atque primum ea quorum tempora magis minusve explorata habemus, deinde etiam carmina aetatis incertae, ut, si tantum valeo, demonstrem quanta et qualia Bacchylides Pindaro debeat. Quod si prospere mihi cesserit, spero fore ut non tanto opere alterum altero maioris pendamus quantopere utrumque pro meritis eius propriis recte diligamus.

[1]) Vide Michelangeli: „della vita di B.", Messina 1897, et Blass, praef. p. XV seq.

Caput prius.

Loci igitur, qui apud hos poetas similes quidem, sed non tales sunt ut statui possit alterum ex altero haustum esse, in duo quae iam significavi genera discedunt, e quibus unum id est, ubi eadem fere aut eisdem aut similibus verbis dicuntur.

I. Sententiae generales (γνῶμαι).

1. „Diis perficientibus nihil unquam videtur esse incredibile“:

B. III, 57 seq.: ἄπιστον οὐδέν, ὅ τι θ[εῶν μέ]ριμνα | τεύχῃ:[1])

B. XVI, 117 seq.: ἄπιστον ὅ τι δαίμονες | θέωσιν οὐδὲν φρενοάραις βροτοῖς:

Py. X, 48—50: ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι | θεῶν τελεσάντων οὐδέν ποτε φαίνεται | ἔμμεν ἄπιστον:[2])

Ol. XIII, 83: τελεῖ δὲ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὅρκον καὶ παρὰ Ϝελπίδα κούφαν κτίσιν:

Py. II, 49: θεὸς ἅπαν ἐπὶ Ϝελπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται:

Py. IX, 67 seq.: ὠκεῖα δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν | πρᾶξις ὁδοί τε βραχεῖαι:

2. Ira deorum non facile evitatur:

B. V, 94—6: χαλεπὸν | θεῶν παρατρέψαι νόον | ἄνδρεσσιν ἐπιχθονίοις:

et 103 seq.: ἀλλ' ἀνίκατον θεὰ | ἔσχεν χόλον:

Py. III, 11 seq.: χόλος δ' οὐκ ἀλίθιος | γίνεται παίδων Διός:[3])

3. Qui deos maxime coluerint, maxime a deis honore afficientur:

B. I, 155—8, 163—5: τῶν ἕνα

P. frg. 119, 2 seq.: πλεῖστα μὲν

[1]) Locos Bacchylideos ex altera editione Germanica afferam: Pindaricos secundum Christium. [2]) Kenyon, Blass, Fraccaroli, Jurenka. (Sententia) „est fere legitima ap. hos poetas in narrandis miraculis. Sed quae Pindarus Ol. I, 26 narrat, ad contrariam cum sententiam (vv. 28—35) cogunt“: Bl. ad B. XVI, 118.
[3]) Ad Dianam et Appollinem locus spectat.

(Ϝ)οι Κρονίδας | ὑψίζυγος Ἰσθμιόνικον | θῆκεν ἀντ' εὐεργεσιᾶν, λιπαρῶν τ' ἄλ|λων στεφάνων ἐπίμοιρον. — — — — ὁ δ' εὖ ἔρδων θεοὺς | ἐλπίδι κυδοτέραι | σαίνει κέαρ:

B. III, 58—62: τότε Δαλογενὴς Ἀπόλλων | φέρων ἐς Ὑπερβορέους γέροντα | σὺν τανισφύροις κατένασσε κούραις | δι' εὐσέβειαν, ὅτι μέγιστα θνατῶν | ἐς ἀγαθέαν [ἀν-]έπεμψε Πυθώ:

B. III, 21 seq.: θεὸν θεόν τις | ἀγλαϊζέτω, ὁ γὰρ ἄριστος ὄλβων.

δῶρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες, | ἕσπετο δ' ἀενάου πλούτου νέφος:

Isth. III, 4 — 6: Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἀρεταί θνατοῖς ἕπονται | ἐκ σέθεν· ζώει δὲ μάσσον ὄλβος ὀπιζομένων, πλαγίαις δὲ φρένεσσιν | οὐχ ὁμῶς πάντα χρόνον θάλλων ὁμιλεῖ.

Cum hoc proximo loco singulari, quod ad verba quidem pertinet, licet conferre locos duos quos affert Headlam, Diagorae frg. 1: θεός, θεὸς πρὸ παντὸς ἔργου βροτείου | νωμᾷ φρέν' ὑπερτάταν, | αὐτοδαὴς δ' ἀρετὰ βραχὺν οἶμον ἕρπει, atque Eurip. frg. 137: τῶν γὰρ πλούτων ὅδ' ἄριστος | γενναῖον λέχος εὑρεῖν.[1])

4. De deorum favore: felicitas a deis sortitur:

B. XIII, 1 seq.: εὖ μὲν εἱμάρθαι παρὰ δαί[μονος ἀν|θρώποις ἄριστον:

B. V, 50—5: ὄλβιος ᾧτινι θεὸς | μοῖράν τε καλῶν ἔπορεν | σύν τ' ἐπιζήλωι τύχαι | ἀφνεὸν βιοτὰν διάγειν· (οὐ | γάρ τις ἐπιχθονίων | πάντα γ' εὐδαίμων ἔφυ):[2])

Nem. IX, 45—7: ἴστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων θαυμαστὸν ὄλβον. | εἰ γὰρ ἅμα κτεάνοις πολλοῖς ἐπίδοξον ἄρηται | κῦδος, οὐκ ἐνέστι πόρσω θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς ἄλλας ἐφάψασθαι ποδοῖν:

Isth. VI, 10—3: εἰ γάρ τις ἀνθρώπων δαπάνᾳ τε χαρεὶς | καὶ πόνῳ πράσσει θεοδμάτους ἀρετάς, | σύν τέ Ϝοι δαίμων φυτεύει δόξαν[3]) ἐπήρατον, ἐσχατιαῖς ἤδη πρὸς ὄλβου | βάλλετ' ἄγκυραν θεότιμος ἐών.

B. IV, 18 seqq.: τί φέρτερον ἢ θεοῖσιν | φίλον ἐόντα παντο[δα]-

P. frg. 155: τί δ' ἔρδων φίλος | σοί τε, καρτερόβροντα | Κρονίδα, φίλος

[1]) Locos e poetis lyricis praeter Pindarum Bacchylidemque secundum Bergkium, fragmenta tragicorum e Nauckii editione afferam. [2]) Vide infra, p. 6.
[3]) Vide infra, c. I, § IV, 12.

πῶν λαγχάνειν ἀπὸ μοῖρα[ν] ἐσθλῶν;

δὲ Μοίσαις, Εὐθυμίᾳ τε μέλων ἂν εἴην, | τοῦτ' αἴτημί σε.

Nem. VIII, 17: σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς | ὄλβος[1]) ἀνθρώποισι παρμονώτερος.

Ol. II, 39—41: οὕτω δὲ Μοῖρ' — — | — — θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ | ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ.

Simile quid dicit Theognis, v. 165 seq.: οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ὄλβιος οὔτε πενιχρός | οὔτε κακὸς νόσφιν δαίμονος οὔτ' ἀγαθός·

5. Si quis feliciter praeclaras res gesserit ei debentur laudes sine invidia:

B. V, 187—94: χρὴ δ' ἀλαθείας χάριν | αἰνεῖν, φθόνον ἀμφοτέραισιν | χερσὶν ἀπωσάμενον, | εἴ τις εὖ πράσσοι βροτῶν. | Βοιωτὸς ἀνὴρ τάδε φών[ησεν, γλυκειᾶν | Ἡσίοδος πρόπολος | Μουσᾶν, ὃν (ἂν) ἀθάνατοι τι[μῶσι, χρῆμεν | καὶ βροτῶν φήμαν ἕπ[εσθαι:

Ol. XI, 4—8: εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσῃ, μελιγάρυες ὕμνοι | ὑστέρων ἀρχὰ λόγων | τέλλεται καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς. | ἀφθόνητος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις | οὗτος ἄγκειται:[2])

Py. IX, 92—6: (σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φυγών.) | οὕνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν, εἴ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν ξυνῷ πεπονημένον εὖ | μὴ λόγον βλάπτων ἁλίοιο γέροντος κρυπτέτω. | κεῖνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν | παντὶ θυμῷ σύν γε δίκᾳ καλὰ ῥέζοντ' ἔννεπεν.[3])

Sententia apud Theognidem quoque invenitur, v. 169: ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσ', ὃν καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ.[4]) Porro

B. III, 94 seq.: πράξα[ντι] δ' εὖ | οὐ φέρει κόσμον σιω|πά:

Nem. IX, 6 seq.: ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώπων, τετελεσμένον ἐσλὸν | μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι:

P. frg. 121: πρέπει δ' ἐσλοῖσιν ὑμνεῖσθαι . . . . καλλίσταις ἀοιδαῖς. τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις τιμαῖς ποτι-

[1]) Vide infra. [2]) Jurenka. [3]) Fraccaroli. [4]) ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσιν, ὁ καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ, Hiller: Anth. Lyr. (Ahrens). Locum affert Blass ad B. V, 193.

	ψαύει μόνον· | ῥηθὲν σθένει, θνάσκει δὲ σιγαθὲν καλὸν ἔργον:
B. XII, 199—202: εἰ μή τινα θερσιεπὴς | φθόνος βιᾶται, | αἰνείτω σοφὸν ἄνδρα | σὺν δίκαι:	Isth. I, 41—5: εἰ δ'ἀρετᾷ 'ντέταταί τις πᾶσαν ὀργάν, | ἀμφότερον δαπάναις τε καὶ πόνοις, | χρή νιν εὑρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπον | μὴ φθονεραῖσι φέρειν | γνώμαις. Isth. III, 1—3: εἴ τις ἀνδρῶν εὐτυχήσαις ἢ σὺν εὐδόξοις ἀέθλοις | ἢ σθένει πλούτου κατέχει φρασὶν αἰανῆ κόρον, | ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμῖχθαι:[1])
B. III, 67—71: εὖ λέγ]ειν πάρεστιν, ὅσ]τις μὴ φθόνωι πιαίνεται, | θεοφι]λῆ φίλιππον ἄνδρ' ἀρήϊον: B. VIII, 101 seq.: ὧι]τι καλὸν φέ[ρεται, | τοῦτ'] αἰνέοι:	Isth. VIII, 69: τὸν αἰνεῖν ἀγαθῷ παρέχει. P. frg. 42, 3 seq.: καλῶν μὲν ὦν μοῖράν τε τερπνῶν ἐς μέσον χρὴ παντὶ λαῷ | δεικνύναι.

6. De felicitate: nemo est semper vel omnibus rebus felix:

B. V, 53—5: οὐ | γάρ τις ἐπιχθονίων | πάντα γ' εὐδαίμων ἔφυ:[2])	Nem. VII, 54—6: φυᾷ δ' ἕκαστος διαφέρομεν βιοτὰν λαχόντες, | ὁ μὲν τά, τὰ δ'ἄλλοι· τυχεῖν δ' ἕν' ἀδύνατον | εὐδαιμονίαν ἅπασαν ἀνελόμενον:
B. frg. 37: ὄλβιος δ'οὐδεὶς βροτῶν πάντα χρόνον:	Py. III, 105 seq.: ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται | σῶς, πολὺς εὖτ' ἂν ἐπιβρίσαις ἕπηται: Cf. etiam Py. XII, 28 seq.: εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισιν, ἄνευ καμάτου | οὐ φαίνεται.

Idem dicit Theognis, 167 seq.: ἄλλ' ἄλλῳ κακόν ἐστι, τὸ δ' ἀτρεκὲς ὄλβιος οὐδείς \| ἀνθρώπων ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ, atque Solon, frg. 14: οὐδὲ μάκαρς οὐδείς πέλεται βροτός, ἀλλὰ πόνηροι | πάντες, ὅσους θνητοὺς ἠέλιος καθορᾷ. Deinde hic ponere liceat locos quibus dicitur neminem aerumnarum expertem esse posse:

[1]) Jurenka ad B. III, 44 (v. 67 editionis Germ.). [2]) Vide supra, p. 4.

B. frg. 13: πάντεσσι θνατοῖσι δαίμων ἐπέταξε πόνους ἄλλοισιν ἄλλους:	Py. V, 54: πόνων δ' οὔ τις ἀπόκλαρός ἐστιν οὔτ' ἔσεται: Ol. II, 37 seq.: ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι | εὐθυμιᾶν τε μέτα καὶ πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν[1]).

Qua cum sententia conferendum est Sophoclis frg. 376: ἄμοχθος γὰρ οὐδείς· ὁ δ' ἥκιστ' \| ἔχων μακάρτατος, et Eurip. frg. 757,2 ἔφυ μὲν οὐδεὶς ὅστις οὐ πονεῖ βροτῶν. Denique hic afferendam esse censeo sententiam quae non apud Pindarum quidem sed frequens apud poetas alios invenitur, videlicet

B. V., 160 seq.: θνατοῖσι μὴ φῦναι φέριστον, | μηδ' ἀελίου, προσιδεῖν | φέγγος:[2]) Eurip. frg. 285, 1 seq.: ἐγὼ τὸ μὲν δὴ πανταχοῦ θρυλούμενον | κράτιστον εἶναι φημὶ μὴ φῦναι βροτῷ: Eurip. frg. 908,1: τὸ μὴ γενέσθαι κρεῖσσον ἢ φῦναι βροτοῖς: Soph. O. C. 1224—7: μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νι|κᾷ λόγον· τὸ δ', ἐπεὶ φύῃ, | βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥ|κει, πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα: Theog. 425—8: πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον, | μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου· | φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι, | καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον. Confer etiam Stobaei Florilegium sub titulo CXX passim, et Cic. Tusc. Disp. I, c. 48: »adfertur etiam de Sileno fabella quaedam — — — docuisse regem non nasci homini longe optimum esse proximum autem quam primum mori.«

7. Siquidem patrantem aliquid etiam pati convenit:

B. XVII, 43 seq.: οὐ γὰρ ῥάιδιον αἰὲν ἔρ|δοντα μὴ 'ντυχεῖν κακῶι:	Nem. IV, 32: ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν[3]).

8. Rerum eventus non possunt homines praevidere: ubique valet fatum:

B. IX, 45—7: τὸ μέλλον | δ' ἀκρίτους τίκτει τελευτάς, | πᾶι τύχα βρίσει: B. XIII, 1—6: (εὖ μὲν εἱμάρθαι παρὰ δαί[μονος ἀν|θρώποις ἄριστον·)[4])	Nem. XI, 42—6: καὶ θνατὸν οὕτως ἔθνος ἄγει | μοῖρα. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἕπεται | τέκμαρ· ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐν βαίνομεν, | ἔργα τε πολλὰ μενοινῶντες·

[1]) Et infra, p. 8. [2]) Kenyon, Jurenka. [3]) Locum afferunt Blass et Jurenka. [4]) Vide supra, p. 4.

συμφορὰ δ'ἐσθλὸν ἀμαλδύ|νει βαρύτλατος μολοῦσα· | ἢ κυδρ]ὸν ἠδ' ὑψιφανῆ τε[ύ|χει κ]ατορθωθεῖσα: Confer etiam B. III, 74—85: βραχ[ύς ἐστιν αἰών· | δολό]εσσα δ'ἐλπὶς ὑπ[◡ ◡ - ◡ - ⏓ | ἐφαμ]ερίων· ὁ δ' ἄναξ ['Απόλλων | ◡ - ◡]λος εἶπε Φέρη[τος υἷι· | „θνατὸν εὔντα χρὴ διδύμους ἀέξειν | γνώμας, κτλ.

δέδεται γὰρ ἀνειδεῖ | ἐλπίδι γυῖα· προμαθείας δ'ἀπόκεινται ῥοαί:
Ol. II, 33—41: ἤτοι βροτῶν γε κέκριται | πεῖρας οὔ τι θανάτου, | οὐδ' ἡσύχιμον ἁμέραν πότερα, παῖδ' ἀελίου, | ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν. | ῥοαὶ δ'ἄλλοτ' ἄλλαι | εὐθυμιᾶν τε μέτα καὶ πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν. | οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅ τε πατρώιον | τῶνδ' ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον, θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ | ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ:
Ol. XII, 5—12: αἵ γε μὲν ἀνδρῶν πόλλ' ἄνω, τὰ δ'αὖ κάτω, ψεύδη μεταμώνια τάμνοισαι, κυλίνδοντ' ἐλπίδες· | σύμβολον δ'οὔ πώ τις ἐπιχθονίων | πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσσομένας εὗρεν θεόθεν, | τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί. πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν, | ἔμπαλιν μὲν τέρψιος, οἱ δ' ἀνιαραῖς | ἀντικύρσαντες ζάλαις ἐσλὸν βαθὺ πήματος ἐν μικρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ:[1])
Py. 10, 63: τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι.

Similia dicit Solon, frg. 13, 63—70[2]): Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει ἠδὲ καὶ ἐσθλόν· | δῶρα δ' ἄφυκτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων. | πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν, | ᾗ μέλλει σχήσειν, χρήματος ἀρχομένου· | ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδειν πειρώμενος οὐ προνοήσας | εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν, | τῷ δὲ κακῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσιν | συντυχίην ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.

9. Inutile est ea complorare, quae mutari non possint:

B. frg. 12: τί γὰρ ἐλαφρὸν ἔτ'

Isth. VIII, 7 seq.: μήτε κάδεα

[1]) Cf. etiam Nem. VII, 5 seq.

[2]) Cf. Theognis 585 seqq.

ἐστὶν ἄπρακτ' ὀδυρόμενον δονεῖν καρδίαν:

B. V, 162 seq.: ἀλλ' οὐ γάρ τίς ἐστιν | πρᾶξις τάδε μυρομένοις:

θεράπευε· παυσάμενοι δ' ἀπράκτων κακῶν | γλυκύ τι δαμωσόμεθα καὶ μετὰ πόνον:

Quibuscum conferendum est Simonidis frg. 69: τὸ γὰρ γεγενημένον οὐκέτ' ἄρεκτον ἔσται, duosque locos Homericos, quos affert Kenyon, Od. X, 202 et 568: ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν.

10. Sententiae de studiis vel artibus hominum variis, et de mercede pro operibus unicuique dulci:

B. IX. 35—48: (ματεύει | δ' ἄλλ[ος ἀλλοί]αν κέλευθον, | ἄντι[να στείχ]ων ἀριγνώτοιο δόξας | τεύξεται.)[1]) μυρίαι δ' ἀνδρῶν ἐπιστᾶμαι πέλονται· | ἢ γὰρ σοφὸς ἢ Χαρίτων τιμᾶν λελογχὼς | ἐλπίδι χρυσέαι τέθαλεν· | ἤ τινα θευπροπίαν | εἰδώς· ὁ δ' ὄρεος ἐπὶ παισὶν | ποικίλον τόξον τιταίναι· | οἱ δ' ἐπ' ἔργοισίν τε καὶ ἀμφὶ βοῶν ἀγέλαις | θύμον αὔξουσιν· (τὸ μέλλον | δ' ἀκρίτους τίκτει τελευτάς, | πᾶι τύχα βρίσει.) τὸ μὲν κάλλιστον, ἐσθλὸν [ἄνδρα πολλῶν ὑπ' ἀνθρώπων πολυζήλωτον εἶμεν:

Ol. VIII, 12—4: ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν | ἀγαθῶν, πολλαὶ δ' ὁδοὶ | σὺν θεοῖς εὐπραγίας:

Nem. I, 25: τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι· (χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ)[2]):

Isth. I, 47—51: μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἔργμασιν ἀνθρώποις γλυκύς, | μηλοβότᾳ τ' ἀρότᾳ τ' ὀρνιχολόχῳ τε καὶ ὃν πόντος τράφει· | γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων λιμὸν αἰανῆ τέταται. | ὃς δ' ἀμφ' ἀέθλοις ἢ πολεμίζων ἄρηται κῦδος ἁβρόν, | εὐαγορηθεὶς κέρδος ὕψιστον δέκεται πολιατᾶν καὶ ξένων γλώσσας ἄωτον[3]).

Manifestum est, ut monet Wilamowitz[4]), hoc loco Bacchylideo diversa hominum studia enumerari. Minime autem probo quod ille vir doctissimus ibidem dicit,[5]) haec studia quatuor esse, sc. illa vitae

[1]) Vide infra, c. I, §II, 1. [2]) Locum affert Blass ad B. XII, 220. Vide infra, c. I, § II, 1. Ol. IX, 104 seq. quoque: ἐντὶ γὰρ ἄλλαι ὁδῶν ὁδοὶ περάιτεραι, κτλ. affert Jurenka. [3]) Jurenka (ad B. X. 29—37). [4]) „Das Skolion des Simonides an Skopas", Excursus: Nachr. d. k. Gesell. d. Wissensch. z. Gött. philol.-hist. Kl., 1898, 2 S. 230—6. [5]) L. c. p. 231: „Schade, dass die Schlussgnome uns nicht zu Hilfe kommt. Aber auch so ist klar, dass das so herrlich belohnte Streben, der Athletenberuf, gegenüber anderen als der beste bezeichnet war." P. 232: „Nun die anderen Lebensberufe, eine Partie, die mir gleich beim ersten Lesen so merkwürdig erschienen ist, weil sie mir im Keime die in späterer Zeit herrschende Lehre der drei βίοι zeigte." S. 233: „Diesen allen steht der gegenüber, der als ἐσθλὸς ἀνὴρ beneidet werden will, insbesondere der Athlet: ist der φιλότιμος zu verkennen?"

genera a philosophis descripta tria βίον φιλότιμον, φιλοχρήματον, φιλήδονον, atque ipsam vitam philosophicam (βίον φιλόσοφον)[1], quae a philosophis quidem reliquis vitis anteponitur. Nam primum haud probabile est Bacchylidem, qui aliis locis se poetam tam modestum ac simplicem praebet, eam sententiam explicare, quam post centum annos denique exposuerunt philosophi. Deinde eodem fere modo studia hominum non solum apud Pindarum loco proxime allato, sed etiam apud Solonem frg. 13, 33—76[2]) enumerantur, neque veri simile est Bacchylidem magis quam illos rem per certas quasdam partes ritu philosophorum distribuere voluisse. Solon certe, qui de hisce rebus verba plurima facit, simplicissimo modo quid sentiat profert. Primum enim de variis hominum optatis dicit, aegrorum fore ut valeant, pauperum ut divites fiant: tum describit ut sua quisque arte divitias sibi quaerat, piscator, agricola, artifex, poeta, vates, medicus. Neque alia invenias apud Pindarum. Accedit quod eadem sententia studiorum enumerationem et apud Solonem et apud Bacchylidem sequitur, ut fere adducar ut putem Bacchylidem locum Solonis re vera imitatum esse. Confer enim locos quos iam supra p. 7 attuli.

B. IX, 45—7: τὸ μέλλον | δ'ἀκρίτους τίκτει τελευτάς, | πᾶι τύχα βρίσει. τὸ μὲν κάλλιστον, ἐσθλὸν | κτλ.

Solonis frg. 13, 63 seq.: μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει ἠδὲ καὶ ἐσθλόν· | δῶρα δ' ἄφυκτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων·

Quae cum ita sint Bacchylidem aliter rem tractavisse ac Solonem atque Pindarum non est probabile. Sed ne potest quidem, mea sententia, hic locus ea significare quae putavit Wilamowitz. Nam in aperto est locum de quo agitur cum iis quae antecedunt et quae sequuntur arte cohaerere atque ex toto sententiarum conexu esse intellegendum. Si ergo de vitis quatuor agitur, has esse rationes illas (ἐπιστᾶμαι) necesse est, quae in v. 38 commemorantur. Si autem hae quatuor sunt, quo iure i n n u m e r a b i l e s (μυρίαι) dici possunt? Aut quis est qui poetam dicere credat f a m a m c l a r i s s i m a m (ἀρίγνωτος δόξα, v. 37) rebus quatuor comparari, quarum una in vv. 42 seq. designetur: ἕτερος δ' ἐπὶ παισὶ ποικίλον τόξον τιταίνει, h. e. „κυνηγέσιον παίδων"[3]), etiam si non legere placet: ὁ δ' ὄρεος ἐπὶ παισὶν | ποικίλον τόξον τιταίνει[4]), quae verba ad venatores spectare putat editor

[1]) Cleanthes: Hymnus v. 27 seqq.; Aristoteles: Eth. I, 3. [2]) Piccolomini: Osservazioni sopra le Odi di B., p. 13 et Jurenka, ad B. X, 29—37. [3]) Wilamowitz, l. c. p. 233. [4]) Blass, ed. altera.

Germanicus. Denique omnino improbandam esse censeo Wilamowitzii interpretationem versuum 39—42: ἦ γὰρ σοφὸς ἦ Χαρίτων τιμᾶν λελογχὼς | ἐλπίδι χρυσέᾳ τέθαλεν· | ἤ τινα θευπροπίαν | εἰδώς· ἕτερος δ' ἐπὶ παισὶ | κτλ. Quos versus hoc modo Wilamowitz interpretatur: vel homo sapiens, sive poeta sive vates, vel paederasta etc.[1]) Hic igitur habemus locutiones tres, quarum quaeque vocabulo ἦ inducitur, sed quarum nihilominus, ut dicit Wilamowitz, duae, secunda atque tertia, et inter se opponuntur et primae subiunguntur tanquam partes: prima rursus cum ea locutione cohaeret quae a verbis ἕτερος δὲ initium capit. Quae explicatio mihi certe haud sana videtur, neque quidquam aliud hic agnoscere possum quam quod est apud Solonem, scilicet studiorum enumerationem simplicissimam. Etiam gravius est quod verba Χαρίτων τιμᾶν λελογχὼς poetam significare non possunt loco, quo varia vitae genera inter se conferuntur. Sunt sane apud Pindarum loci non nulli, quibus Gratiae, cum amoenitatem vel facultatem in universum largiri soleant, ob eam rem invocantur ut virtutem quandam et quasi venerem cantibus afferant, velut e. g. Ol. IX, 25—9, Py. IX, 89 seq.[2]), Nem. IX, 54 seq., aut quibus Gratiae a poeta implorentur ut ipsae canant, e. g. Nem. X, 1 seq., aut quibus locutiones velut Χαρίτων ἄωτον (Isth. VIII, 16), Χαρίτων καλλίστᾳ δρόσῳ (Isth. VI, 63 seq.), κᾶπον vel ἄρουραν Χαρίτων (Ol. IX, 27, Py. VI, 2) satis aperte carmen vel cantum significant. At haec de carminibus valere non ex verbis ipsis colligi potest, sed tantum modo e contextu enuntiationis universae. Id quod maxime elucet e loco proxime allato, Py. VI, 1—3: 'Ακούσατ'· ἦ γὰρ ἑλικώπιδος 'Αφροδίτας | ἄρουραν ἢ Χαρίτων | ἀναπολίζομεν κτλ. Nam in promptu est poesim hic non modo Gratiarum sed etiam Veneris agrum vocari, nimirum propter amoenitatem, velut in Pyth. V, 24 ager Cyrenaicus hortus Veneris dicitur ob amoenitatem et fertilitatem. Neque quispiam sibi persuadere potuerit verba 'Αφροδίτας ἄρουραν poesim significare posse, nisi aliunde cognosceretur poetam de carmine suo dicere. Apud Bacchylidem autem etiam clarior res est. Nam apud eum Musae semper poesis fautrices sunt, a Gratiis contra non carmina oriri putantur sed facultatem et »gravitatem aptam ad fidem faciendam« (δόξαν πεισίμβροτον, carm. VIII, 1 seq.) ille accipere dicitur qui eas participes et quasi

---

[1]) „An erster Stelle erscheint der φιλόσοφος auch bei Bacchylides; seine Vertreter sind Dichter und Seher. — — — Dann kommt der φιλήδονος." L. c. p. 232 seq.

[2]) Jurenka ad B. X, 32—4 (IX, 39—42 ed. Germ.).

socias operis sui faciat, e. g. V, 9 seq. et XIV, 48 seq. Confer etiam I, 151 seqq. ubi omnino non de re musica agitur.

Verbis igitur Χαρίτων τιμᾶν λελογχὼς Bacchylidem poetam aliis e. g. athletae opponere voluisse non credendum est. Contra haec verba potius ad athletam ipsum, vocabulum σοφὸς ad poetam spectare videtur. Quod ut credas, confer Nem. X, 37 seq.: ἕπεται δέ, Θεαῖε, ματρώων πολύγνωτον γένος ὑμετέρων, | εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις θαμάκις[1]), quo loco honos, qui auxilio Gratiarum comparatus est, plane certaminum athleticorum honos est. Eadem sententia porro invenitur in Ol. II, 53-5[1]) et Py. VIII, 21—5. Ac prorsus necessaria haec interpretatio apparebit, si quis in eodem Bacchylidis carmine (i. e. IX, 26—8) coniecturam in editiones Britannicam atque Austriacam receptam probaverit: coniecturae tamen rhythmus obstat. Neque mirificum sit si homo sapiens, i. e. poeta, proximus athletae nominetur. Confer enim B. frg. 14: Λυδία μὲν γὰρ λίθος | μανύει χρυσόν, ἀν|δρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε | παγκρατὴς ἐλέγχει ἀλά|θεια.

Neque potest affirmari inter »hominem sapientem« atque vatem de athleta agendum non fuisse. Nam confer Py. I, 41 seq.: ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶσαι βροτέαις ἀρεταῖς, | καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βιαταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν, ubi vocabulum »περίγλωσσοι ad facultatem dicendi et rhetoricas artes Siculorum — — — spectare bene monuit Boeckius»[2]). Itaque a Bacchylide enumerari puto hos: poetam, athletam, vatem, venatorem, agricolam, armentarium, a Solone, ut supra (p. 10) dixi, piscatorem, agricolam, artificem, poetam, vatem, medicum, a Pindaro denique opilionem, aratorem, aucupem, piscatorem, quibus omnibus opponuntur athleta atque vir militaris.

Cum loco Bacchylideo sunt porro conferendi versus quidam Homerici de quibus monet Jurenka, videlicet Il. 13, 730—4: ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήια ἔργα, | [ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν.] | ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύοπα Ζεὺς | ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι, | καί τε πολέας ἐσάωσε, μάλιστα δὲ καὐτὸς ἀνέγνω[3]).

[1]) Locum affert Blass ad B. IX, 39. [2]) Christ., in comm. Locus a Jurenka quoque allatus est, ad B. X, 32—34 (IX, 39—42 ed. Germ.).
[3]) Verba quoque Bacchylidis vv. 41 seq.: ἤ τινα θευπροπίαν | εἰδὼς Homerum sapere docet Platt, afferens Il. XI, 794 εἰ δέ τινα φρεσὶν ᾗσι θεοπροπίην ἀλεείνει, atque Il. XVI, 36, ubi eadem fere dicuntur. Vide Bl. Comm. ad locum Bac. et Jurenka p. 161.

Deinde confer haec:

B. frg. 34: ὀργαὶ μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι | μυρίαι:

B. XII, 219—21: [ἑτέραι δ' ἕτερός τις[1])] | ἐλπίδι θυμὸν ἰαίν[ε|ται:

Py. X, 60: ἑτέροις ἑτέρων ἔρως ὑπέκνιξε φρένας:

Huc pertinet etiam Archilochi fragmentum 36, quod Blass ad B. XII, 220 affert: ἀλλ' ἄλλος ἄλλῳ καρδίην ἰαίνεται. Denique

B. XIII, 6 seq.: τιμὰν | δ' ἄλ]λος ἀλλοίαν ἔχει:

Nem. VII, 54 seq.: φυᾷ δ' ἕκαστος διαφέρομεν βιοτὰν λαχόντες, | ὁ μέν τά, τὰ δ' ἄλλοι.

11. De occasione (καιρῷ):

B. XIII, 8—18: μυρί]αι δ' ἀνδρῶν ἀρεταί[2]), μία δ' ἐ[ς | ξυνὸ]ν πρόκειται, | ἃι τὰ] πὰρ χειρὸς κυβερνᾶ|ται δι]καίαισι φρένεσσιν. | οὔτ' ἐ]ν βαρυπενθέσιν ἁρμό|ζει λ]αχαῖς φόρμιγγος ὀμφὰ | καὶ λι]γυκλαγγεῖς χοροί, | οὔτ' ἐ]ν θαλίαις καναχὰ | στερν]όκτυπος· ἀλλ' ἐφ' ἑκάστωι | καιρὸς] ἀνδρῶν ἔργματι κάλ|λιστος: Sententia similis etiam Bacchylidis fragmento 25 inest: παύροισι δὲ θνατῶν τὸν ἅπαντα χρόνον δαίμων ἔδωκεν | πράσσοντας ἐν καιρῶι πολιοκρόταφον | γῆρας ἱκνεῖσθαι, πρὶν ἐγκύρσαι δύαι.

Nem. III, 74 seq.: ἐλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς | ὁ μακρὸς αἰών, φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον:

Py. IX, 76—9: ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι· | βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν | ἀκοὰ σοφοῖς· ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως | παντὸς ἔχει κορυφάν[3]):

Ol. XIII, 47 seq.: ἕπεται δὲ Ϝεκάστῳ | μέτρον· νοῆσαι δὲ καιρὸς ἄριστος[3]):

Isth. VIII, 13 seq.: τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον ἀεὶ σκοπεῖν | χρῆμα πᾶν[4]):

Py. I, 81 seq.: καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν πείρατα συντανύσαις | ἐν βραχεῖ, μείων ἕπεται μῶμος ἀνθρώπων[3]):

P. frg. 127: εἴη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι κατὰ καιρόν. | μὴ

---

[1]) Supplementum, quod proponit Blass in comm. crit. ad v. 220, in carmen ipsum recipit Jurenka. [2]) Verba μυρίαι δ' ἀνδρῶν ἀρεταὶ in mentem vocant Nem. III, 42: μυριᾶν δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται sc. ψεφεννὸς ἀνὴρ (ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει), quamquam non eandem sane quam Bacchylides sententiam hoc loco explicat Pindarus. [3]) Jurenka. [4]) Cf. etiam Py. III, 59 seq. (Blass).

πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ δίωκε, θυμέ,
πρᾶξιν[1]):

Quibuscum sententiis confer etiam quae dicit Theognis, v 401 seq.: μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος | ἔργμασιν ἀνθρώπων[2]), et iam Hesiodus, opp. 694: μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος[3]).

12. De divitiis: divitias habere cum bona fortuna felicitatis summum est:

B. V, 50—3: ὄλβιος ᾧτινι θεὸς | μοῖράν τε καλῶν ἔπορεν | σὺν τ'ἐπιζήλωι τύχαι | ἀφνεὸν βιοτὰν διάγειν:

Py. II, 56: τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας ἄριστον[4]):

Deinde, tres sunt res e quibus efficitur felicitasi sc. fama bona, prospera fortuna, opulentia:

B. III, 9—14: θρόησε δὲ λ[αὸς ἀπείρων· | „ἆ τρισευδαίμ[ων ἀνήρ, | ὃς παρὰ Ζηνὸς λαχὼν | πλείσταρχον Ἑλλάνων γέρας | οἶδε πυργωθέντα πλοῦτον μὴ μελαμ|φαρέϊ κρύπτειν σκότωι", et cetera usque ad versus 21 seq., quibus sententia adicitur ob suam in deos pietatem Hieronem assecutum esse illam insignem felicitatem: θεὸν θεόν τις | ἀγλαϊζέτω, ὁ γὰρ ἄριστος ὄλβων:

Isth. V, 11—13: (κρίνεται δ'ἀλκὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.) | δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλπνιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ, | εἴ τις εὖ πάσχων λόγον ἐσλὸν ἀκούῃ. Cum Bacchylidis versibus 13 seq. conferendum est porro

P. frg. 42, 3 seq.: καλῶν μὲν ὦν μοῖράν τε τερπνῶν ἐς μέσον χρὴ παντὶ λαῷ | δεικνύναι, et

Nem. I, 31: οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψαις ἔχειν[5])

Deinde, opulentia permultum valet, at non nis. cum virtute coniuncta:

B. IX, 47—51: τὸ μὲν κάλλιστον, ἐσθλὸν | ἄνδρα πολλῶν ὑπ' ἀνθρώπων πολυζήλωτον εἶμεν· | οἶδα ·

Py. V, 1—4: ὁ πλοῦτος εὐρυσθενής[6]), | ὅταν τις ἀρετᾷ κεκραμένον καθαρᾷ | βροτήσιος ἀνὴρ πότ-

[1]) Jurenka. [2]) Pontsma, (Blass, Jurenka). [3]) Locum affert Christ ad Ol. XIII, 48, Jurenka ad B. XIV, 8 (XIII, 17). [4]) Hoc loco Christ quidem τύχᾳ cum πότμου σοφίας coniungit ut evadat „sententia Pindari familiarissima, summum bonum esse affluentiam opum cum sapientia coniunctam". Rectius tamen mihi Boeckii interpretari videtur: „divitem autem esse cum felicitate fortunae, sapientiae summum est". [5]) Kenyon, Fraccaroli, Jurenka. [6]) Cf. B. X, 50—2: φάσκον δὲ πολὺ σφέτερον | πλούτωι προφέρειν πατέρα ξανθᾶς παρέδρου | σεμνοῦ Διὸς εὐρυβίαι.

καὶ πλούτου μεγάλαν δύνασιν, | ἃ καὶ τὸν ἀχρεῖον τί[θησ]ι | χρηστόν:

μου παραδόντος αὐτὸν ἀνάγῃ, | πολύφιλον[1]) ἐπέταν[2]).

Ol. II, 58—60: ὁ μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος | φέρει τῶν τε καὶ τῶν | καιρόν[2]).

Victorem, qui hoc carmine Bacchylideo celebratur, stirpis nobilis non fuisse propter ea veri simile esse videtur quod, ut monet Wilamowitz[3]), in v. 17 seq. poeta victoriae gloriam ad civitatem atque tribum (φυλὴν) victoris, non ad eius gentem pertinere dicit. Quae opinio ea re confirmatur quod carmine, quantum quidem eius exstat, neque mythus ullus continetur, neque omnino de temporibus heroicis agitur. Carminis totius hoc fere argumentum esse puto: multae sunt rationes quibus homo famam insignem (δόξαν) consequi potest: magna sane est divitiarum potestas (quibus maxime homines fama bona potiri solent): at divitem esse non satis est, nam vel pravus potest esse dives: hic autem qui nunc illustratur victor non solum dives est sed etiam »ἐσθλὸν« se in ludis praebuit, qua re et »πολυζήλωτος« esse debet. Suspexerit quispiam hominem novum quendam victorem fuisse. Ita vero rem se habere credo, nam poeta mihi civium animos ad victoriam insignem modo reportatam convertere voluisse videtur ne diutius victori crimini daretur quod dives erat, non nobilis. Quis erat igitur ille κασιγνήτας ἀκοίτας, de quo in v. 9 mentio fit, qui-ut docet Kenyon, poetam ad epinicium in affinis honorem scribendum conduxit? Nobilisne quidam erat, qui filiam divitis novicii uxorem duxerat, atque humilitate familiae, quam secum affinitate coniunxerat usque laedebatur?

Cum locis modo allatis haec quoque ex Euripidis fabularum fragmentis conferenda sunt: frg. 163: ἀνδρὸς φίλου δὲ χρυσὸς ἀμα, θίας μέτα | ἄχρηστος, εἰ μὴ κἀρετὴν ἔχων τύχοι[4]) et, in primis cum B. IX, 49—51 (πλούτου μεγάλαν δύνασιν, | ἃ καὶ τὸν ἀχρεῖον τί[θησ]ι | χρηστόν), frg. 55.: ἄδικον ὁ πλοῦτος, πολλὰ δ'οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ.

Deinde, opulentia etiam pravis se comitem adiungit vel pravi ea saepe potiuntur, quae sententia certe magis apud alios poetas quaerenda est quam apud Pindarum. Nihilominus similis aliquo modo sententia inest locis qui sequuntur:

---

[1]) Cf. Isth. II, 11.

[2]) Jurenka ad B. I, 23 (v. 161 ed. Germ.).

[3]) Gött. Gel. Anz. 1898 Nr. 1 p. 132.

[4]) Cf. Eurip. frg. 235: πλουτεῖς, ὁ πλοῦτος δ' ἀμαθία δειλόν θ' ἅμα.

B. I, 160—3: πλοῦ|τος δὲ καὶ δειλοῖσιν ἀνθρώπων ὁμιλεῖ. | ἐθέλει δ' αὔξειν φρένας ἀν|δρός[1]):

Nem IX, 32—4: ἐντί τοι φίλιπποί τ' αὐτόθι καὶ κτεάνων ψυχὰς ἔχοντες κρέσσονας | ἄνδρες. ἄπιστον ἔειπ'· αἰδὼς γὰρ ὑπὸ κρύφα κέρδει κλέπτεται, | ἃ φέρει δόξαν[2]).

Exempla huius sententiae ex aliorum poetarum scriptis sunt Carcini frg. 9: δειλόν ἐσθ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν: Eurip. frg. 20: μὴ πλοῦτον εἴπῃς· οὐχὶ θαυμάζω θεόν, | ὃν χὠ κάκιστος ῥᾳδίως ἐκτήσατο: Eurip. frg. 95: ἀλλ' οὐδὲν ηὑγένεια πρὸς τὰ χρήματα· | τὸν γὰρ κάκιστον πλοῦτος εἰς πρώτους ἄγει: Theog. 315—8[3]): πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται· | ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα | τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί, | χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει: Theog. 523 seq.: οὔ σε μάτην, ὦ Πλοῦτε, βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα· | ἦ γὰρ ῥηϊδίως τὴν κακότητα φέρεις: Theog. 865—7: πολλοῖς ἀχρήστοισι θεὸς διδοῖ ἀνδράσιν ὄλβον | ἐσθλόν, ὃς οὔτ' αὐτῷ βέλτερος οὐδὲν ἐὼν | οὔτε φίλοις: Theog. 683: πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἀΐδριες: Theog. 149: χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν.

Liceat insuper hic afferre sententiam Bacchylideam quae et apud Euripidem invenitur: B. I, 165—71: εἰ δ' ὑγιείας | θνατὸς ἐὼν ἔλαχεν, | ζώειν τ' ἀπ' οἰκείων ἔχει, | πρώτοις ἐρίζει[4])· παντί τοι | τέρψις ἀνθρώπων βίωι | ἕπεται νόσφιν γε νόσων | πενίας τ' ἀμαχάνου: Eurip. frg. 714: τί γάρ με πλοῦτος ὠφελεῖ νόσον; | σμίκρ' ἂν θέλοιμι καὶ καθ' ἡμέραν ἔχων | ἄλυπος οἰκεῖν μᾶλλον ἢ πλουτῶν νοσεῖν[5]).

Deinde, pax et iustitia opulentiae hominibus auctrices sunt:

B. frg. 4, 1 seq.: τίκτει δέ τε θνατοῖσιν εἰρήνα μεγάλα | πλοῦτον μελιγλώσσων τ' ἀοιδᾶν ἄνθεα, et B. XIV, 53—61: ἀλλ' ἐν μέσωι κεῖται κιχεῖν | πᾶσιν ἀνθρώποις Δίκαν ἰθεῖαν, ἁγνᾶς | Εὐνομίας ἀκόλουθον καὶ πινυτᾶς Θέμιτος·| ὀλβίων παῖδές νιν αἱρεῦνται

Ol. XIII, 6—10: ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει, κασιγνήτα τε, βάθρον πολίων ἀσφαλές, | Δίκα καὶ ὁμότροφος Εἰρήνα, ταμίαι ἀνδράσι πλούτου, | χρύσεαι παῖδες εὐβούλου Θέμιτος· | ἐθέλοντι δ' ἀλέξειν | ὕβριν, κόρου ματέρα θρασύμυθον[6]).

---

[1]) Cf. B. IX, 49—51. [2]) Cf. P. frg. 218. [3]) Solonis frg. 15.
[4]) Cf. Eurip. frg. 95. [5]) Cf. Sim. frg. 70: οὐδὲ καλᾶς σοφίας ἐστὶν χάρις, | εἰ μή τις ἔχει σεμνὰν ὑγίειαν. [6]) Kenyon, Jurenka.

σύνοικον. | ἁ δ' αἰόλοις κέρδεσσι καὶ ἀφροσύναις | ἐξαισίοις θάλλουσ' ἀθαμβὴς[1]) Ὕβρις, ἃ πλοῦτον δύναμίν τε θοῶς | ἀλλότριον ὤπασεν, αὖτις | δ' ἐς βαθὺν πέμπει φθόρον:

Denique, »lucro etiam sapientia constringitur«:

B. frg. 1: ὡς δ' ἅπαξ εἰπεῖν, φρένα καὶ πυκινὰν | κέρδος ἀνθρώπων βιᾶται:

Py. III, 54: ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται[2]).

13. De virtute: virtus sine labore non esse potest:

B. I, 181—4: ἀρετὰ δ' ἐπίμοχθος | μέν, (τε]λευταθεῖσα δ' ὀρθῶς | ἀνδρὶ κ]αὶ εὖτε θάνῃ λεί|πει πολυζήλωτον εὐκλείας ἄγαλμα):

Ol. V, 15 seq.: αἰεὶ δ' ἀμφ' ἀρεταῖσι πόνος δαπάνα τε μάρναται πρὸς ἔργον | κινδύνῳ κεκαλυμμένον· ἦὺ δ' ἔχοντες σοφοὶ καὶ πολίταις ἔδοξαν ἔμμεν[3]). Confer etiam Ol. IX, 107 seq.: σοφίαι μὲν | αἰπειναί, et Ol. X, 22: ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες.

Simonides autem dicit, frg. 58[4]): ἔστι τις λόγος | τὰν ἀρετὰν ναίειν δυσαμβάτοις ἐπὶ πέτραις· | (ἁγνὰν) δέ μιν (θεὰν) χῶρον[5]) ἁγνὸν ἀμφέπειν. | οὐδὲ πάντων βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτος, | ᾧ μὴ δακέθυμος ἱδρὼς | ἔνδοθεν μόλῃ, ἵκῃ τ' ἐς ἄκρον | ἀνδρείας, et Hesiodus, opp. 289 seq.: τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν | ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν, | καὶ τρηχὺς τοπρῶτον.

Virtus, cum perfecta erit praestabit memoriam sempiternam:

B. I, 181—4: ἀρετὰ (δ' ἐπίμοχθος | μέν,) τε]λευταθεῖσα δ' ὀρθῶς | ἀνδρὶ κ]αὶ εὖτε θάνῃ λεί|πει πολυζήλωτον εὐκλείας ἄγαλμα:

B. III, 90—2: ἀρετᾶ[ς γε μ]ὲν οὐ

Py. XI, 54—8: ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι· φθονεροὶ δ' ἀμύνονται | ἆται, εἴ τις ἄκρον ἑλὼν ἡσυχᾷ τε νεμόμενος αἰνὰν ὕβριν | ἀπέφυγεν, μέλανα δ' ἂν' ἐσχατιὰν

[1]) Cf. B. XII, 183—9. [2]) Cf. Nem. IX, 33 seq., supra p. 16.

[3]) Non a Pindaro certe hoc carmen Pindaricum scriptum esse videtur. Jurenka locum ad B. XIV, 5 (XIII, 11 ed. Germ.) affert. [4]) Numero 58 a Bergkio fragmentum notatum est: locum tamen secundum Hillerum (Anth. Lyr. 41) attuli.

[5]) νυμφᾶν δέ νιν θεᾶν χορόν: Wilamowitz.

μινύθει ¦ βροτῶν ἅμα σ[ώμα]τι φέγγος, ἀλλὰ | Μοῦσά νιν τρ[έφει]:

κάλλιπεν θανάτοι' αἶσαν γλυκυτάταν γενεᾷ, | εὐώνυμον κτεάνων κρατίσταν χάριν πορών: confer etiam Py. III, 114 seq.: ἁ δ' ἀρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς | χρονία τελέθει, παύροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές.

Denique confer B. III, 90 seq. et I, 159 seq.: μέγιστον | κῦδος ἔχειν ἀρετὰν cum Theog. 867: ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.

14. Magna gloria semper sicui praemium ludorum magnificum contigerit:

B. VII, 8–10: ὦι δὲ σὺ (i. e. dies, quo coronae victoribus Olympiae tribui solitae sunt) πρεσβύτατον νείμῃς γέρας | νίκας ἔπ', ἀνθρώποισιν εὔδοξος κέκλη|ται καὶ πολυζήλωτος:

B. XII, 58–63: θάλλει παρ]ὰ βωμὸν ἀριστάρχου Διὸς | Νίκας ἐ]ρ[ικ]υδέος ἀν|θρώπο]ισιν ἄνθεα, | ἃ κλυτ]ὰν δόξαν πολύφαντον ἐν αἰ|θέρι] τρέφει παύροις βροτῶν | αἰ]εί:

B. IX, 52 seq.: πέφαται θνατοῖσι νίκας | ὕστε]ρον εὐφροσύνα.

Ol. I, 100–2: ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον | ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν | ἀέθλων γ'ἕνεκεν[1]):

Ol. VIII, 10 seq.: μέγα τοι κλέος αἰεί, | ᾧτινι σὸν (sc. Πίσας) γέρας ἕσπητ' ἀγλαόν:

Py. III, 114 seq: ὁ δ' ἀρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς | χρονία τελέθει, παύροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές[2]).

15. De gloria: gloria se supra terram mareque in alto vertitur:

B. XII, 175–81: οὐ γὰρ ἀλα[μπέσ]ι νυ[κτὸς | πασιφανὴς 'Αρετὰ | κρυφθεῖσ' ἀμαυρο[ῦται δνόφοισιν, | ἀλλ' ἔμπεδον ἀκ[αμάται | βρύουσα δόξαι | στρωφᾶται κατὰ γᾶν [τε | καὶ πολύπλαγκτον θ[άλασσαν[3]):

Isth. III, 58–60: τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει, | εἴ τις εὖ Ϝείπῃ τι· καὶ πάγκαρπον ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ πόντον βέβακεν | ἐργμάτων ἀκτὶς καλῶν ἄσβεστος αἰεί:

Nem. VI, 46–9: ἐπεί σφιν Αἰακίδαι | ἔπορον ἔξοχον αἶσαν ἀρετὰς

[1]) Jurenka. [2]) Ad B. III, 61 seq. (= vv. 91 seq. ed. Germ.): πράξα[ντι] δ' εὖ | οὐ φέρει κόσμον σιωπά et B. V, 90 (= v. 190) affert Jurenka Ol. IV, 4, Ol. XI, 4, Py. I, 99, Isth. V, 13. [3]) Cf. B. V, 16–32, et si placet etiam IX, 1–8, locum sane incertissimum.

ἀποδεικνύμενοι μεγάλας. | πέταται δ' ἐπί τε χθόνα καὶ διὰ θαλάσσας τηλόθεν | ὄνυμ' αὐτῶν.

Etiam post hominis mortem remanet gloria:

B. VIII, 78—87: ὕμνον, | ὃς μένων ζωιῶι] καὶ ἀποφθιμένωι[1]) | τὸν πάντ' ἐς ἄτ]ρυτον χρόνον,[2]) | καὶ τοῖς ἐπιγ]ινομένοις αἰεὶ πιφαύσκοι | σὰν Νε]μέαι νίκαν· τό [γέ] τοι καλὸν ἔργον | γνησίων ὕμνων τυχὸν | ὑψοῦ παρὰ δαίμοσι κεῖται· | σὺν δ' ἀλαθείαι βροτῶν | κάλλιστον, εἴπ[ερ καὶ θάνηι τις, | λείπεται Μουσᾶν [βαθυζώνων ἄθυ]ρμα:

B. XII, 59 – 66: Νίκας ἐ]ρ[ικ]υδέος ἀν|θρώπο]ισιν ἄνθεα, | ἃ κλυτ]ὰν δόξαν πολύφαντον ἐν αἰ|θέρι τρέφει παύροις βροτῶν | αἰ]εί, καὶ ὅταν θανάτοιο | κυάνεον νέφος καλύψηι, λείπεται | ἀθάνατον κλέος εὖ ἐρ-|χθέντος ἀσφαλεῖ σὺν αἴσαι.

Py. I, 92—4: ὀ π ι θ ό μ β ρ ο τ ο ν α ὔ χ η μ α δ ό ξ α ς | οἷον ἀποιχομένων ἀνδρῶν δίαιταν μανύει | καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς:

Nem. VI, 29 seq.: παροιχομένων γὰρ ἀνέρων | ἀοιδαὶ καὶ λόγοι τὰ καλά σφιν ἔργ' ἐκόμισαν.

Eaedem sententiae apud Theognidem quoque, vv. 237—52, inveniuntur: σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα πόντον | πωτήσῃ καὶ γῆν πᾶσαν ἀειράμενος | ῥηϊδίως· θοίνῃς δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ | ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν· — — — (v. 243) καὶ ὅταν δνοφερῆς ὑπὸ κεύθεσι γαίης | βῇς πολυκωκύτους εἰς 'Αίδαο δόμους, | οὐδὲ τότ' οὐδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, ἀλλὰ μελήσεις | ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα, | Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος ἠδ' ἀνὰ νήσους, ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, | οὐχ ἵπποις θνητοῖσιν ἐφήμενος· ἀλλά σε πέμψει | ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων· | πᾶσι γάρ, οἶσι μέμηλε, καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδὴ | ἔσσῃ ὁμῶς, ὄφρ' ἂν ᾖ γῆ τε καὶ ἠέλιος[3]).

Denique, cum sententia quae in B. XII, 61 seq: ἃ κλυτ]ὰν δόξαν πολύφαντον ἐ ν α ἰ | θ έ ρ ι][4]) τ ρ έ φ ε ι, et VIII, 82—4: τό [γέ]

[1]) Cf. Nem. VII, 31 seq. et Isth. VII, 30. [2]) Cf. Ol. IV, 11.
[3]) Locum afferunt Blass et Jurenka. [4]) Cf. etiam Nem. VIII, 40—2: αὔξεται δ' ἀρετά, χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον ᾄσσει, | ἐν σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖσ' ἐν δικαίοις τε πρὸς ὑγρὸν | αἰθέρα.

τοι καλὸν ἔργον | — — — | ὑψοῦ παρὰ δαίμοσι κεῖται, confer P. frg. 227: νέων δὲ μέριμναι σὺν πόνοις εἱλισσόμεναι | δόξαν εὑρίσκοντι· λάμπει δὲ χρόνῳ | ἔργα μ ε τ' α ἰ θ έ ρ α λαμπευθέντα[1]).

16. Cum veritate coniuncta optime Musa hominis gloriam tuetur:

B. VIII, 85—8: σὺν δ' ἀλαθείαι[2]) βροτῶν | κάλλιστον, εἴπ[ερ καὶ θάνῃι τις, | λείπεται Μουσᾶν [βαθυζώνων ἄθυ]ρμα:

Ol. X, 3—5: ὦ Μοῖσ', ἀλλὰ σὺ καὶ θυγάτηρ | Ἀλάθεια Διός, ὀρθᾷ χερὶ | ἐρύκετον ψευδέων | ἐνιπὰν ἀλιτοξένων.

17. Probatione praestantia hominis agnoscitur, velut aurum coticula:

B. frg. 14: Λυδία μὲν γὰρ λίθος | μανύει χρυσόν, ἀν|δρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε | παγκρατὴς ἐλέγχει ἀλά|θεια:

Py. X, 67 seq.: πειρῶντι δὲ καὶ χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρέπει | καὶ νόος ὀρθός.

Huc pertinent ni fallor etiam

B. frg. 33: χρυσὸν βροτῶν γνώμαισι μανύει καθαρόν, et

P. frg. 122, 16: διδάξομεν χρυσὸν καθαρᾷ βασάνῳ.

18. Tempus veritatem arguit:

B. XII, 204—7: ἁ δ' ἀλαθεία φιλεῖ | νικᾶν, ὅ τε πανδαμάτωρ | χρόνος τὸ καλῶς | ἐργμένον αἰὲν ἀ[έξαι:

Ol. X, 53—5: ὅ τ' ἐξελέγχων μόνος | ἀλάθειαν ἐτήτυμον | χρόνος[3]):
P. frg. 159: ἀνδρῶν δικαίων χρόνος σωτὴρ ἄριστος:
Ol. I, 34 seq.: ἁμέραι δ' ἐπίλοιποι | μάρτυρες σοφώτατοι[4]).

Simonides quoque simile quid dicit, frg. 4, 4 seq.: ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρὼς | οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος | κτλ.[5]).

---

[1]) Blass et Jurenka. [2]) Cf. B. III, 96—8 et VII, 42 seq.
[3]) Locum afferunt Fraccaroli et Jurenka, et Blass ad B. frg. 14. [4]) Jurenka. Idem affert etiam CIG. II, 2976, 4: πανδαμάτωρ δὲ χρόνος εἶξεν ἀργηγοσύνῃ. Confer porro P. frg. 227 (supra). [5]) Kenyon et Jurenka.

II. Imagines vel locutiones translatae.

Deinde locos tractare velim, quibus imagines quaedam vel similes apud utrumque poetam locutiones translatae continentur. Quarum primam constituendam esse censeo imaginem viae, quippe qua saepissime hi poetae utantur. Primum igitur tecum reputa eos locos quibus sub viae imagine depingitur poesis, vel cantus:

B. XVIII, 1—8: πάρεστι μυρία κέλευθος | ἀμβροσίων μελέων, | ὃς ἂν παρὰ Πιερίδων λά|χησι δῶρα Μουσᾶν, | ἰοβλέφαροί τε καὶ | φερεστέφανοι Χάριτες | βάλωσιν ἄμφι τιμὰν | ὕμνοισιν:

B. V, 31—4: τὼς νῦν καὶ (ἐ)μοὶ μυρία πάνται κέλευθος | ὑμετέραν ἀρετὰν | ὑμνεῖν, κυανοπλοκάμου θ' ἕκατι Νίκας, | χαλκεοστέρνου τ' Ἄρηος[1]):

B. frg. 27: εἰ δὲ λέγει τις ἄλλως, πλατεῖα κέλευθος:

B. XVIII, 12—4: πρέπει σε[3]) φερτάταν ἴμεν | ὁδὸν παρὰ Καλλιόπας λα|χοῖσαν ἔξοχον γέρας:

Isth. II, 33 seq.: οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης ἁ κέλευθος γίνεται, | εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν ἄγοι τιμὰς Ἑλικωνιάδων:

P. frg. 191: Αἰολεὺς ἔβαινε Δωρίαν κέλευθον ὕμνων.

Isth, III, 19—21: ἔστι μοι θεῶν ἕκατι μυρία παντᾷ κέλευθος, | ὦ Μέλισσ', εὐμαχανίαν γὰρ ἔφανας Ἰσθμίοις, | ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν[2]):

Nem. VI, 45 seq. et 53 seq.: πλατεῖαι πάντοθεν λογίοισιν ἐντὶ πρόσοδοι | νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν· (ἐπεί σφιν Αἰακίδαι | ἔπορον ἔξοχον αἶσαν ἀρετὰς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας). — — — καὶ ταῦτα μὲν παλαιότεροι | ὁδὸν ἀμαξιτὸν εὗρον· ἕπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων μελέταν:

Ol. I, 112—4: ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι | σὺν ἅρματι θοῷ κλεΐξειν, ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων, | παρ' εὐδείελον ἐλθὼν Κρόνιον:

Nem. VII, 50 seq.: Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐκγόνων θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν | φαενναῖς ἀρεταῖς ὁδὸν κυρίαν λόγων:

---

[1]) De hoc loco et B. VIII, 47 seqq., quorum utroque Bacchylidem Pindarum imitatum esse puto, vide quae infra, c. II, s. f. dicam. [2]) Kenyon, Blass, Jurenka locum afferunt. [3]) I. e. „Κηΐα μέριμνα“ (v. 11).

B. IX, 51 seq.: τί μακρὰν γλῶσσαν ἰθύσας ἐλαύνω | ἐκτὸς ὁδοῦ:
B. V, 195—7: πειθόμεθ' εὐμαρέως | εὐκλέα κελεύθου γλῶσσαν οὔ[κ ἐκτὸς θεῶν | πέμπειν Ἱέρωνι:

Py. IV, 247 seq.: μακρά μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ὥρα γὰρ συνάπτει καί τινα | οἶμον ἴσαμι βραχύν· πολλοῖσι δ' ἄγημαι σοφίας ἑτέροις:
Py. XI, 38 seq.: ἦ ῥ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμευσίπορον τρίοδον ἐδινάθην, | ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τοπρίν.

Neque prorsus inter se discrepantes sunt loci duo quibus de verborum vel hymnorum porta agitur, sc.

B. frg. 5,2: οὐδὲ γὰρ ῥᾷστον ἀρρήτων ἐπέων πύλας | ἐξευρεῖν:

Ol. VI, 27: χρὴ τοίνυν πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς.

Deinde imagine poeta uterque via utitur quam ingreditur fama:

B. VIII, 47—50: στείχει δι' εὐρείας κελεύθου | μυρία πάντᾳ φάτις | σᾶς γενεᾶς λιπαρο|ζώνων θυγάτρων:

Isth. VI, 22 seq.: μυρίαι δ'ἔργων καλῶν τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῷ κέλευθοι | καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν καὶ δι' Ὑπερβορέους[1]).

Deinde viae quibus incedentes viri gloriam assequi possunt:

B. IX, 35—8: ματεύει | δ' ἄλλ[ος ἀλλοί]αν κέλευθον, | ἄντι[να στείχ]ων ἀριγνώτοιο δόξας | τεύξεται. μυρίαι δ' ἀνδρῶν ἐπιστᾶμαι πέλονται:

Nem. I, 25: τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι· χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ:
Ol. IX, 104—8: ἐντὶ γὰρ ἄλλαι | ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι, | μία δ' οὐχ ἅπαντας ἄμμε θρέψαι | μελέτα· σοφίαι μὲν | αἰπειναὶ κτλ.[2]):
Ol. VI, 72 seq.: τιμῶντες δ' ἀρετὰς | ἐς φανερὰν ὁδὸν ἔρχονται:
Isth. V, 22—5: εἰ δὲ τέτραπται | θεοδότων ἔργων κέλευθον ἂν καθαράν,[3]) | μὴ φθόνει κόμπον κτλ.:
Ol. VIII, 13 seq.: πολλαὶ δ' ὁδοὶ | σὺν θεοῖς εὐπραγίας:
P. frg. 108: θεοῦ δὲ δείξαντος ἀρχάν, | ἕκαστον ἐν πρᾶγος εὐ-

---

[1]) De quibus locis, ut dixi, vide infra c. II, s. f. [2]) Jurenka.
[3]) Cf. Ol. VI, 22 seqq. (infra p. 24).

θεῖα δὴ | κέλευθος ἀρετὰν ἑλεῖν, | τελευταί τε καλλίονες[1]).

Deinde de via iustitiae mentionem facit Bacchylides X, 26 seq.: δίκας κέλευθον | εἰ μή τις ἀπέτραπεν ὀρθᾶς:

Ol. VII, 45—7 et 90—2: ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ λάθας ἀτέκμαρτα νέφος | καὶ παρέλκει πραγμάτων ὀρθὰν ὁδὸν | ἔξω φρενῶν[2]). — — — — ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν ὁδὸν | εὐθυπορεῖ, σάφα δαεὶς ἅ τε Ϝοι πατέρων ὀρθαὶ φρένες ἐξ ἀγαθῶν | ἔχραον.

Denique hic commemorandas esse puto locutiones singulas apud hos de quibus agitur poetas, quamquam non de eadem re dicuntur, e. g. εὐτυχίας ὁδός, B. frg. 11,1; ἀλαθείας ὁδῶν, Isth. II,10, vel ἀλαθείας ὁδόν, Py. III, 103; σοφίας ὁδόν, P. frg. 107,4; σιγᾶς ὁδός, P. frg. 180,2, quibus locis non omnino repugnat etiam B. XVI, 89: μοῖρα δ' ἑτέραν ἐπόρσυν' ὁδόν.

2. Imaginem currus semel Bacchylides adhibet, saepius autem Pindarus. Currus enim Musarum commemoratur

B. V, 176 seqq.: λευκώλενε Καλλιόπα, | στᾶσον εὐποίητον ἅρμα αὐτοῦ· Δία τε Κρονίδαν | ὕμνησον Ὀλύμπιον ἀρχαγὸν θεῶν | κτλ.:

Isth. VIII, 61—3: ἔσσυταί τε | Μοισαῖον ἅρμα Νικοκλέος | μνᾶμα πυγμάχου κελαδῆσαι. γεραίρετέ νιν, ὃς κτλ.[3]):

Py. X, 64—6: πέποιθα ξενίᾳ προσανέι Θώρακος, ὅσπερ ἐμὰν ποιπνύων χάριν | τόδ' ἔζευξεν ἅρμα Πιερίδων τετράορον, | φιλέων φιλέοντ', ἄγων ἄγοντα προφρόνως[3]):

Ol. IX, 80 seq.: εἴην εὑρησιεπὴς ἀναγεῖσθαι | πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ:

Isth. II, 1 seq.: οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θρασύβουλε, φῶτες, οἳ χρυσαμπύκων | ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον κλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι.

[1]) Cf. Py. IX 45 et 68 seq. [2]) Cf. B. X, 34 seq.: ἀλλ' ἢ θεὸς αἴτιος, ἢ | γνῶμαι πολύπλαγκτοι βροτῶν. [3]) Jurenka.

μινύθει | βροτῶν ἅμα σ[ώμα]τι φέγγος, ἀλλὰ | Μοῦσά νιν τρ[έφει]:

κάλλιπεν θανάτοι' αἶσαν γλυκυτάταν γενεᾷ, | εὐώνυμον κτεάνων κρατίσταν χάριν πορών: confer etiam Py. III, 114 seq.: ἁ δ' ἀρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς | χρονία τελέθει, παύροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές.

Denique confer B. III, 90 seq. et I, 159 seq.: μέγιστον | κῦδος ἔχειν ἀρετὰν cum Theog. 867: ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.

14. Magna gloria semper sicui praemium ludorum magnificum contigerit:

B. VII, 8—10: ᾧι δὲ σὺ (i. e. dies, quo coronae victoribus Olympiae tribui solitae sunt) πρεσβύτατον νείμῃς γέρας | νίκας ἔπ', ἀνθρώποισιν εὔδοξος κέκλη|ται καὶ πολυζήλωτος:

B. XII, 58—63: θάλλει παρ]ὰ βωμὸν ἀριστάρχου Διὸς | Νίκας ἐ]ρ[ικ]υδέος ἀν|θρώπο]ισιν ἄνθεα, | ἃ κλυτ]ὰν δόξαν πολύφαντον ἐν αἰ|θέρι] τρέφει παύροις βροτῶν | αἰ]εί:

B. IX, 52 seq.: πέφαται θνατοῖσι νίκας | ὕστε]ρον εὐφροσύνα.

Ol. I, 100—2: ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον | ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν | ἀέθλων γ'ἕνεκεν[1]):

Ol. VIII, 10 seq.: μέγα τοι κλέος αἰεί, | ᾧτινι σὸν (sc. Πίσας) γέρας ἕσπητ' ἀγλαόν:

Py. III, 114 seq: ὁ δ' ἀρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς | χρονία τελέθει, παύροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές[2]).

15. De gloria: gloria se supra terram mareque in alto vertitur:

B. XII, 175—81: οὐ γὰρ ἀλα[μπέσ]ι νυ[κτὸς | πασιφανὴς 'Αρετὰ | κρυφθεῖσ' ἀμαυρο[ῦται δνόφοισιν, | ἀλλ' ἔμπεδον ἀκ[μάται | βρύουσα δόξαι | στρωφᾶται κατὰ γᾶν [τε | καὶ πολύπλαγκτον θ[άλασσαν[3]):

Isth. III, 58—60: τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει, | εἴ τις εὖ Ϝείπῃ τι· καὶ πάγκαρπον ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ πόντον βέβακεν | ἐργμάτων ἀκτὶς καλῶν ἄσβεστος αἰεί:

Nem. VI, 46—9: ἐπεί σφιν Αἰακίδαι | ἔπορον ἔξοχον αἶσαν ἀρετὰς

---

[1]) Jurenka. [2]) Ad B. III, 61 seq. (= vv. 91 seq. ed. Germ.): πράξα[ντι] δ' εὖ | οὐ φέρει κόσμον σιωπά et B. V, 90 (= v. 190) affert Jurenka Ol. IV, 4, Ol. XI, 4, Py. I, 99, Isth. V, 13. [3]) Cf. B. V, 16—32, et si placet etiam IX, 1—8, locum sane incertissimum.

Ol. XIII, 49—52: ἐγὼ δὲ Ϝίδιος ἐν κοινῷ σταλείς, | μῆτίν τε γαρύων κτλ.

Nem. III, 26 seq.: θυμέ, τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν | ἄκρον ἐμὸν πλόον παραμείβεαι;

Py. X, 51—4: κώπαν σχάσον, ταχὺ δ' ἄγκυραν ἔρεισον χθονὶ | πρῴραθε, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας. | (ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων | ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον ὥτε μέλισσα θύνει λόγον)[1]):

Py. XI, 38—40: (ἦ ῥ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμευσίπορον τρίοδον ἐδινάθην, | ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τοπρίν·) ἤ μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου | ἔβαλεν, ὡς ὅτ' ἄκατον εἰναλίαν[1]).

Deinde loci apud hos poetas inveniuntur quibus carmina sub nomine mercum vel onerum in navem impositorum commemorantur:

B. XV, 2—4: ὁλκ]άδ' ἔπεμψεν ἐμοὶ χρυσέαν | Πιερ]ίαθε[ν ἐΰθ]ρονος Οὐρανία, | πολυφ]άτων γέμουσαν ὕμνων:

Py. II, 67 seq.: τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὰν | μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἁλὸς πέμπεται[2]):

Nem. V, 2—3: ἀλλ' ἐπὶ πάσας ὁλκάδος ἔν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ' ἀοιδά, | στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλοισ', ὅτι κτλ.[3]).

4. Translatio textus, in primis textus carminum:

B. V, 9—14: ἦ σὺν Χαρίτεσσι βαθυζώνοις ὑφάνας | ὕμνον ἀπὸ ζαθέας | νάσου ξένος ὑμετέραν πέμπει κλεεννὰν ἐς πόλιν, | χρυσάμπυκος Οὐρανίας κλεινὸς θεράπων:

B. XVIII, 8—11: ὕφαινέ νυν ἐν | altero loco eoque qui sequitur

Nem. IV, 44 seq.: ἐξύφαινε, γλυκεῖα, καὶ τόδ' αὐτίκα, φόρμιγξ, | Λυδίᾳ σὺν ἁρμονίᾳ μέλος πεφιλημένον[4]):

P. frg. 179: ὑφαίνω δ' Ἀμυθαονίδαις ποικίλον ἄνδημα:

[1]) Jurenka. [2]) Jurenka (Crusius). [3]) Jurenka. Confer porro Ol. IX, 21-5. [4]) Christ affert A. P., II, 70: μέλος εὔυμνον ὑφαίνειν.

ταῖς πολυηράτοις τι κλεινὸν | ὀλβίαις Ἀθάναις, | εὐαίνετε Κηΐα μέριμνα:

B. I, 3 seq.: Πι]ερίδες | - -] ἐνυφαί[νετε δ' ὕμνους?:

carmen epinicium cum victoris corona componitur, videlicet Nem. VII, 77—9: εἴρειν στεφάνους ἐλαφρόν· ἀναβάλεο· Μοῖσά τοι | κόλλᾳ χρυσὸν ἔν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἁμᾷ | καὶ λείριον ἄνθεμον ποντίας ὑφελοῖσ' ἐέρσας.

Confer etiam B. XVI, 50—2; XV, 23—5: Py. IV, 141 et 275, quibus locis translatio quidem textus continetur, at non tamen de carminum textu agitur.

5. Vocabulum γλῶσσα significatione minus propria dictum, quasi de telo aut nuntio aut alia quadam persona integra:

B. V, 195—7: πειθόμεθ' εὐμαρέως | εὐκλέα κελεύθου γλῶσσαν οὐ[κ ἐκτὸς θεῶν | πέμπειν Ἱέρωνι[1]):

Ol. IX, 40—2: (μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοιαῦτ'· ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν | χωρὶς ἀθανάτων·) φέροις δὲ Πρωτογενείας | ἄστει γλῶσσαν, ἵν' κτλ.[1]):

Nem. VII, 68—73: (μαθὼν δέ τις ἂν ἐρεῖ, | εἰ παρ μέλος ἔρχυμαι ψάγιον ὄαρον ἐννέπων.) | Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες, ἀπομνύω | μὴ τέρμα προβὰς ἄκονθ' ὥτε χαλκοπάραον ὄρσαι | θοὰν γλῶσσαν[1])· ὃ σ' ἐξέπεμψεν παλαισμάτων | αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον, αἴθωνι πρὶν ἀελίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν:

Isth. V, 46—8: πολλὰ μὲν ἀρτιεπὴς | γλῶσσά μοι τοξεύματ' ἔχει περὶ κείνων | κελαρύσαι.

B. IX, 51 seq.: τί μακρὰν γλῶσσαν ἰθύσας ἐλαύνω | ἐκτὸς ὁδοῦ[2]);

Ol. XIII, 11 seq.: ἔχω καλά τε φράσαι, τόλμα τέ μοι | εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν:

---

[1]) Jurenka, ad B. V, 93 (= v. 195), dicit: „Es liegt aber unserer Wendung das Bild von Pfeil zu Grunde, wie (B.) X, 42 (= IX, 51); dah. πέμπειν (Hes. theog. 716 πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν πέμπον, bildl. Aesch. suppl. 1005 πᾶς τις ὄμματος θελκτήριον τόξευμ' ἔπεμψεν u. von der Rede Soph. Phil. 1445, Eur. Or. 616. — — — Zum Gedanken vgl. noch Pind. N. 7,71". Cf. Isth. V, 63: καὶ πτερόεντα νέον σύμπεμψον ὕμνον. [2]) Vide supra p. 22.

Ol. XI, 8 seq.: τὰ μὲν ἁμετέρα | γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει.

6. Translatio teli, qua Pindarus non nunquam utitur, e. g. sagittae Ol. I, 114 seq., Ol. II, 98—100, Ol. IX, 5 seq. et 11 seq., Nem. I, 18, Nem. VI, 26—8, iaculi Nem. IX, 55 vel etiam disci Isth. II, 35—7, apud Bacchylidem non invenitur nisi in IX, 42 seq., ετεροσδεπιπαισι|ποικιλοντοξοντιτάινει, cuius loci quis sit sensus ego quidem parum compertum habeo[1]).

7. Poeta aquilae comparatus:

B. V, 16—31: βαθὺν | δ' αἰθέρα ξουθαῖσι τάμνων | ὑψοῦ πτερύγεσσι ταχεί αις αἰετὸς εὐρυάνακτος ἄγγελος | Ζηνὸς ἐρισφαράγου | θαρσεῖ κρατερᾶι πίσυνος ἰσχύϊ, πτάσσοντι δ' ὄρνι|χες λιγύφθογγοι φόβωι· | οὔ νιν κορυφαὶ μεγάλας ἴσχουσι γαίας, οὐδ' ἁλὸς ἀκαμάτας | δυσπαίπαλα κύματα· νωμᾶ|ται δ' ἐν ἀτρύτωι χάει | λεπτότριχα σὺν ζεφύρου πνοιαῖσιν ἔθειραν ἀρίγνω|τος μετ' ἀνθρώποις ἰδεῖν· | τὼς νῦν καὶ (ἐ)μοὶ κτλ.:

Nem. V, 19—21: μακρά μοι | αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκάπτοι τις· ἔχω γονάτων ἐλαφρὸν ὁρμάν· | καὶ πέραν πόντοιο πάλλοντ' αἰετοί[2]). Cum Bacchylidis versibus 21—3 potissimum conferenda sunt haec quae sequuntur:

Nem. III, 80—2: ἔστι δ' αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς, ὃς ἔλαβεν αἶψα, τηλόθε μεταμαιόμενος, δαφοινὸν ἄγραν ποσίν, et in primis

Ol. II, 94—7: σοφὸς ὁ πολλὰ Ϝειδὼς φυᾷ· | μαθόντες δὲ λάβροι | παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὥς, ἄκραντα γαρυέτων[3]) Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον. Denique confer Py. V versus 111 seq., qui verbis quidem loco Bacchylideo persimiles sunt, sed non ad poetam spectant: θάρσος δὲ τανύπτερος | ἐν ὄρνιξιν αἰετὸς ἔπλετο[4]). (cf. B. vv. 18—23).

---

[1]) De hoc loco Bacchylideo vide quae supra pp. 9 seqq. dixi et de teli apud B. translatione quae ex Jurenkae commentario proxime (p. 26 an.) attuli.

[2]) Locos tres, Nem. V, 19, Nem. III, 80, Ol. II, 97 seqq., et insuper Isth. VI, 22 seq.: μυρίαι δ' ἔργων καλῶν τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῷ κέλευθοι | καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν καὶ δι' Ὑπερβορέους confert Jurenka: Kenyon affert et Ol. II, 97 et Py. I, 1—10.

[3]) Bergk e coniectura atque Schroeder: Christ, librorum lectionem probans, scribit γαρύετον.

[4]) Cf. Isth. III, 65.

Ex aliorum poetarum carminibus affert Jurenka Alcaei frg. 27: ἔπταζον ὥστ' ὄρνιθες ὦκυν | αἴετον ἐξαπίνας φάνεντα, nec non Soph. Aias 169 seqq. et Alcm. frg. 28, quibus locis non aquila sed vultur (αἰγυπιός) vel accipiter (ἱέραξ) dicitur.

8. Translatio a p i s:

B. IX, 9—14: Ἀ[γλ]αῶι καὶ νῦν κασιγνήτας ἀκοίτας | ν α σ ι ῶ τ ι ν ἐ κ ί ν η σ ε ν λ ι γ ύ φ θ ο γ γ ο ν μ έ λ ι σ σ α ν, | ἀχ]ειρὲς ἵν' ἀθάνατον Μουσᾶν ἄγαλμα | ξυνὸν ἀνθρώποισιν εἴη | χάρμα, τεὰν ἀρετὰν | μανῦον ἐπιχθονίοισιν, ὅσσα Νίκας ἕκατι | ἄνθεσιν ξανθὰν ἀναδησάμενος κεφαλὰν | κῦδος εὐρείαις Ἀθάναις | θῆκας Οἰνείδαις τε δόξαν:

Py. X, 51—9: κώπαν σχάσον, ταχὺ δ' ἄγκυραν ἔρεισον χθονὶ | πρῴραθε, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας. | ἐ γ κ ω μ ί ω ν γ ὰ ρ ἄ ω τ ο ς ὕ μ ν ω ν | ἐ π' ἄ λ λ ο τ' ἄ λ λ ο ν ὥ τ ε μ έ λ ι σ σ α θ ύ ν ε ι λ ό γ ο ν. | ἔλπομαι δ' Ἐφυραίων | ὄπ' ἀμφὶ Πηνεϊὸν γλυκεῖαν προχεόντων ἐμὰν | τὸν Ἱπποκλέαν ἔτι καὶ μᾶλλον σὺν ἀοιδαῖς | ἕκατι στεφάνων θαητὸν ἐν ἅλιξι θησέμεν ἐν καὶ παλαιτέροις, | νέαισίν τε παρθένοισι μέλημα.

Locos allatos conferunt et Kenyon et Jurenka. Neque vero grave est quod ille ad locum Bacchylideum dicit: »The epithet λιγύφθογγος here seems to make the comparison relate to the voice of the bee, instead of to his collection of honey, in which case it is hardly felicitous.« At vocabulum λιγύφθογγος hic nihil aliud esse videtur nisi epitheton quod dicunt »o r n a n s«, quod pondere proprio omnino caret. Similia nomina adiectiva apud Bacchylidem permulta reperiuntur. Confer enim, exempli gratia, vocabulum καλυκοστεφάνους, X, 108[1]), quod de Proeti filiabus dicitur, quas Diana »i n s a n i a n e f a n d a« (μανιᾶν ἀθέων) liberavit, quamquam de iisdem in vv. 92—4 narrat poeta τρισκαίδεκα μὲν τελέους μῆνας κατὰ δάσκιον ἠλύκταζον ὕλαν φεῦγόν τε κατ' Ἀρκαδίαν.

9. F l o r e s: primum f l o r e s p o e s i s:

B. frg. 4, 1 seq.: τίκτει δέ τε θνατοῖσιν εἰρήνα μεγάλα | πλοῦτον μελιγλώσσων τ' ἀοιδᾶν ἄνθεα:

Ol. IX, 47—9: ἔγειρ' ἐπέων σφιν οἶμον λιγύν, | αἴνει δὲ παλαιὸν μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνον | νεοτέρων[2]).

[1]) Locum depravatum esse posse nunc monet Blass qui καλυκοστέφανος proponit. Cf. B. V, 98. Alia tamen huius rei exempla invenies in VIII, 32 et XII, 175. [2]) Jurenka.

B. XV, 5—10: εἶτ' ἄρ' ἐπ' ἀνθεμόεντι (που) Ἕβρωι | δάφναι ἀ]γάλλεται ἢ δολιχαύχενι κύκνωι, | ὄφρ' ἂν ἁ]δεῖαι φρένα τερπόμενος | ὀπὶ Πυθόα]δ' ἵκηι παιηόνων | ἄνθεα πεδοιχνεῖν, | Πύθι' Ἄπολλον:

Ol. VI, 105: ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος:

Isth. III, 44: ἔν τ' Ἀδραστείοις ἀέθλοις Σικυῶνος ὤπασεν | τοιάδε τῶν τότ' ἐόντων φύλλ' ἀοιδῶν[1]).

Deinde flores victoriae, quorum imago evidenter a corona victoris ducitur:

B. XII, 58—63: θάλλει παρ]ὰ βωμὸν ἀριστάρχου Διὸς | Νίκας ἐ]ρ[ικ]υδέος ἀν|θρώπο]ισιν ἄνθεα, | ἃ κλυτ]ὰν δόξαν πολύφαντον ἐν αἰ|θέρι] τρέφει παύροις βροτῶν | αἰ]εί:

Nem. VI, 62 seq.: παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε καὶ Πολυτιμίδαν | κλᾶρος προπετὴς ἄνθε' Ὀλυμπιάδος:

Ol. II, 55 seq.: Ἰσθμοῖ τε κοιναὶ Χάριτες ἄνθεα τεθρίππων δυωδεκαδρόμων | ἄγαγον:

Nem. II, 9: θαμὰ μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι κάλλιστον ἄωτον.

Deinde flores felicitatis vel voluptatis:

B. III, 92—4: Ἱέρων, σὺ δ' ὄλβου | κάλλιστ' ἐπιδ[είξ]αο θνατοῖς | ἄνθεα:

Nem. VII, 52 seq.: κόρον δ' ἔχει | καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' Ἀφροδίσια:

Isth. V, 12 seq.: δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλπνιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ κτλ[2]).

B. V, 182—6: καὶ Πίσαν, ἔνθ' ὁ κλεεννός | ποσσὶ νικάσας δρόμωι | ἦλθ]εν Φερένικος (ἐς) εὐπύργους Συρακόσ|σας Ἱέρωνι φέρων | εὐδ]αιμονίας πέταλον:

10. Arta propinquitate cum praecedentibus coniuncti sunt loci quibus translatione arboris vel ramorum res praeclare gestae vel ipsa hominis praestantia depinguntur:

B. V, 197—200: τόθεν γὰρ | πυθμένες θάλλουσιν ἐσθλ[ῶν, | τοὺς ὁ μεγιστοπάτωρ | Ζεὺς ἀκινήτους ἐν εἰρήν[αι φυλάσσοι:

Nem. VIII, 40—2: αὔξεται δ' ἀρετά, χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον ᾄσσει, | ἐν σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖσ' ἐν δικαίοις τε πρὸς ὑγρὸν | αἰθέρα[3]):

[1]) Cf. Nem. VII, 77—9. [2]) Blass. [3]) Cf. Py. IV, 130 seq., Py. I, 48 seq., et P. frg. 129,5.

Isth. III, 36: νῦν δ' αὖ μετὰ χειμερίων ποικίλα μηνῶν ζόφον χθὼν ὥτε φοινικέοισιν ἄνθησεν ῥόδοις.

11. Deinde utrique poetae aqua una cum auro similitudines praebet, quamquam non eadem ratione prolatas. A Bacchylide enim ut exempla rerum, quae nunquam interiturae sunt, opponuntur humanae fragilitati: Pindaro contra exempla sunt rerum in suo genere optimarum, quarum comparatione illustrat ludos Olympicos et res praeclare gestas Theronis. His igitur praemissis, confer

B. III, 85—92: βαθὺς μὲν | αἰθὴρ ἀμίαντος· ὕδωρ δὲ πόντου | οὐ σάπεται· εὐχροσύνα δ' ὁ χρυσός· | (ἀνδρὶ δ' οὐ θέμις, πολιὸν π[αρ]έντα γῆρας, θάλειαν αὖτις ἀγκομίσσαι | ἥβαν.) ἀρετᾶ[ς γε μ]ὲν οὐ μινύθει βροτῶν ἅμα σ[ώμα]τι φέγγος, ἀλλὰ | Μοῦσά νιν τρ[έφει]:

Ol. I, 1—7: ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ | ἅτε διαπρέπει νυκτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου· | εἰ δ' ἄεθλα γαρύειν | ἔλδεαι, φίλον ἦτορ, | (μηκέτ' ἀελίου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον ἐν ἁμέρᾳ φαεννὸν ἄστρον ἐρήμας δι' αἰθέρος,) | μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον αὐδάσομεν[1]):

Ol. III, 42—4: εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατον, | νῦν γε πρὸς ἐσχατιὰν Θήρων ἀρεταῖσιν ἱκάνων ἅπτεται | οἴκοθεν Ἡρακλέος σταλᾶν[2]):

P. frg. 222: Διὸς παῖς ὁ χρυσός· | κεῖνον οὐ σὴς οὐδὲ κὶς δάπτει — — — βροτέαν φρένα κάρτιστον κτεάνων[3]).

Imagines similes apud Theognidem quoque inveniuntur, sc. vv. 447—52: εἴ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἄκρης | αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ῥεύσεται ἡμετέρης. | εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον | χρυσόν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῳ, | τοῦ χροιῆς καθύπερθε μέλας οὐχ ἅπτεται ἰὸς | οὐδ' εὐρώς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν[4]).

---

[1]) Kenyon, Jurenka. [2]) Jurenka. Cf. etiam Ol. XI, 1 seq.
[3]) Piccolomini: Osservazione sopra le odi di B., p. 8. [4]) Blass. Confer etiam B, frg. 14.

12. Deinde duobus locis imago subest Lunae vel Luciferi, qui stellis antecellant eodem modo ac victor eiusve stirps aliis omnibus praestat:

B. VIII, 27—9: πενταέθλοισιν γὰρ ἐνέπρεπεν ὡς | ἄστρων διακρινεῖ φάει | νυκτὸς διχομηνίδος εὐφεγγὴς σελάνα:

Isth. III, 39—42: τόνδε πορὼν γενεᾷ θαυμαστὸν ὕμνον | ἐκ λεχέων ἀνάγει φάμαν παλαιὰν | εὐκλέων ἔργων· ἐν ὕπνῳ γὰρ πέσεν, ἀλλ' ἀνεγειρομένα χρῶτα λάμπει, Ἀωσφόρος θαητὸς ὡς ἄστροις ἐν ἄλλοις[1]). Cf. etiam Ol. I, versus 5 – 7, quos modo attuli, μηκέτ' ἀελίου σκόπει | ἄλλο θαλπνότερον ἐν ἁμέρᾳ φαεννὸν ἄστρον κτλ.

13. Imaginem tempestatis, quam tandem serenitas sequitur, bis invenies, sc.

B. XII, 124—140, in primis vv. 138 seqq.: θεοῖσιν ἄντειναν χέρας, | φοιβὰν ἐσιδόντες ὕπαι | χειμῶνος αἴγλαν:

Isth. VII, 37—9: ἀλλὰ νῦν μοι Γαιάοχος εὐδίαν ὄπασσεν | ἐκ χειμῶνος[1]).

14. Denique afferenda est imago nubis, qua mortis tenebrae significantur:

B. XII, 63 seq.: καὶ ὅταν θανάτοιο · κυάνεον νέφος καλύψῃ κτλ.[2]).

Nem. IX, 37—9: παῦροι δὲ βουλεῦσαι φόνου | παρποδίου νεφέλαν τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν στίχας | χερσὶ καὶ ψυχᾷ δυνατοί[3]).

III. Exempla in universum communis generis dicendi.

Praeter ea autem quae adhuc attuli, loci nonnulli inveniuntur qui, cum neque sententiam neque imaginem ullam vel locutionem translatam continent, praecedentibus adnumerari non possunt, sed tamen hic producendi esse videntur, quia et ipsi eius generis dicendi, quod Bacchylides cum Pindaro commune habebat, exempla sunt, et

[1]) Jurenka. [2]) Frequentissima haec imago: cf. e. g. Hom. Il. 16, 350; 17, 243; 20, 417. [3]) Cf. Isth. VII, 27—30.

ad supellectilem poetarum lyricorum pertinent. Quorum e numero sunt primum loci quidam quibus civitas beata describitur, deaeque indicuntur quibus ea felicitas debeatur, sc.

B, XIV, 53—61: ἀλλ' ἐν μέσωι κεῖται κιχεῖν | πᾶσιν ἀνθρώποις Δίκαν ἰθεῖαν, ἁγνᾶς | Εὐνομίας ἀκόλουθον καὶ πινυτᾶς Θέμιτος· | ὀλβίων παῖδές νιν αἱρεῦνται σύνοικον· | ἁ δ' αἰόλοις κέρδεσσι καὶ ἀφροσύναις | ἐξαισίοις θάλλουσ' ἀθαμβὴς | Ὕβρις, ἃ πλοῦτον δύναμίν τε θοῶς | ἀλλότριον ὤπασεν, αὖτις | δ' ἐς βαθὺν πέμπει φθόρον[1]):

Ol. XIII, 6—10: ἐν τᾷ (sc. Κορίνθῳ) γὰρ Εὐνομία ναίει, κασιγνήτα τε, βάθρον πολίων ἀσφαλές, | Δίκα καὶ ὁμότροφος Εἰρήνα, ταμίαι ἀνδράσι πλούτου, | χρύσεαι παῖδες εὐβούλου Θέμιτος· | ἐθέλοντι δ' ἀλέξειν | ὕβριν, κόρου ματέρα θρασύμυθον[2]):

B. XII, 182—9: καὶ μὰν φερεκυδέα ν[ᾶσον | Αἰακοῦ τιμᾶι, σὺν Εὐ|κλείαι δὲ φιλοστεφ[άνωι | πόλιν κυβερνᾶι, | Εὐνομία τε σαόφρων, | ἃ θαλίας τε λέλογχεν | ἄστεά τ' εὐσεβέων | ἀνδρῶν ἐν εἰρήναι φυλάσσει:

Ol. IX, 14—16: κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος, (αἰνήσαις Ϝὲ καὶ υἱόν,) | ἃν Θέμις θυγάτηρ τέ Ϝοι Σώτειρα λέλογχεν | μεγαλόδοξος Εὐνομία[3]).

2. De ludis Olympicis: (a) Hieronis equorum victoriae:

B. III, 3—8: ὕμνει, γλυκύδωρε Κλειοῖ, θοάς τ' Ὀ|λυμπιοδρόμους Ἱέρωνος ἵππους. | σεύον]το γὰρ σὺν ὑπερόχωι τε Νίκαι | σὺν Ἀγλαΐαι τε παρ' εὐρυδίναν | Ἀλφεόν, τόθι Δ]εινομένεος ἔθηκαν | ὄλβιον [γόνον στεφάνω]ν κυρῆσαι:

B. V, 43—9: οὔπω νιν (sc. Φερένικον) ὑπὸ προτέρων | ἵππων ἐν ἀγῶνι κατέχρανεν κόνις | πρὸς τέλος ὀρνύμενον· | ῥιπᾶι γὰρ ἴσος βορέα | ὃν κυβερνήταν φυλάσσων | ἵεται νεόκροτον | νίκαν Ἱέρωνι φιλοξείνωι τιτύσκων:

Ol. I, 17—23: ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου | λάμβαν', εἴ τί τοι Πίσας τε καὶ Φερενίκου χάρις | νόον ὑπὸ γλυκυτάταις ἔθηκε φροντίσιν, | ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο δέμας | ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων, | κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν, | Συρακόσιον ἱπποχάρμαν βασιλῆα[4]).

[1]) In Menelai oratione ad Troes haec inveniuntur. [2]) Kenyon, Jurenka.
[3]) Blass et Jurenka, qui etiam Isth. V, 22 laudat. Cf. porro Py. VIII, 1—12.
[4]) Locum affert Jurenka ad B. V, 21 (= v. 43).

(b) Loci alii, quibus de ludis Olympicis agitur:

B. VII, 53 seq.: ἐν Πέλοπος Φρυγίου | κλεινοῖς ἀέθλοις, et B. VII, 6—10: κρίνειν τα|χυτᾶτά τε| λαιψηρῶν ποδῶν | Ἕλλασι καὶ γυίων ἀρισταλκὲς σθένος· | ᾧι δὲ σὺ πρεσβύτατον νείμῃς γέρας νίκας ἔπ', ἀνθρώποισιν εὔδοξος κέκλη ται καὶ πολυζήλωτος:

Ol. I, 96—102: τὸ δὲ κλέος | τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις | Πέλοπος, ἵνα ταχυτὰς ποδῶν ἐρίζεται | ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι· | ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον | ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν | ἀέθλων γ' ἕνεκεν[1]).

Porro de his ludis et rebus, quae ad eos pertinent, vide locos quos in capite altero afferam, B. VII, 48—52, Ol. III, 11—13; B. VII, 1—7, Ol. III, 19—22 et 36—8; B. X, 24—6 et 28 seq.

3. Descriptio certaminis ipsius et spectatorum coronae:

B. VIII, 30 - 35: τοῖος Ἑλλάνων δι' ἀπείρονα κύκλον | φαῖνε θαυμαστὸν δέμας, | δισκὸν τροχοειδέα ῥίπτων, καὶ μελαμφύλλου κλάδον ἀκτέας ἐς αἰπεινὰν προπέμπων αἰθέρ' ἐκ χειρὸς βοὰν ὤτρυνε λαῶν[2]):

Ol. IX, 91—4: φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ | ἀπτῶτι δαμάσσαις | διήρχετο κύκλον ὅσσᾳ βοᾷ, | ὡραῖος ἐὼν καὶ καλὸς κάλλιστά τε ῥέξαις.

4. Enumeratio aliarum victoriarum, quas victor, qui celebratur, reportavit:

B. IX, 29—35: δὶς δ' ἐ[ν Νεμέ]αι Κρονίδα Ζηνὸς παρ' ἁγνὸν | βωμό[ν· ἁ κλει]νά τε Θήβα | δέκτ[ο νιν ε]ὐρύχορόν | τ' Ἄργο[ς Σικυώ]ν τε κατ' αἶσαν· | οἵ τε Π[ελλάν]αν νέμονται, ἀμφί τ' Εὔβοιαν πολ[υλάϊο]ν, οἵ θ' ἱερὰν | νᾶσο[ν Αἴγιν]αν:

Ol. XIII, 29—46: (δέξαι δέ Ϝοι στεφάνων ἐγκώμιον τεθμόν, τὸν ἄγει πεδίων ἐκ Πίσας, | πενταέθλῳ ἅμα σταδίου νικῶν δρόμον· ἀντεβόλησεν | τῶν ἀνὴρ θνατὸς οὔπω τις πρότερον.) δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν | πλόκοι σελίνων ἐν Ἰσθμιάδεσσιν | φανέντα· Νέμεά τ' οὐκ ἀντιξοεῖ. | πατρὸς δὲ Θεσσαλοῖ' ἐπ' Ἀλφεοῦ | ῥεέθροισιν αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται. Πυθοῖ τ' ἔχει σταδίου

[1]) Locum affert Jurenka ad B. V, 86 (= v. 180 seqq. [2]) Confer B. V 37—41 et IX, 19 - 24.

τιμὰν διαύλου τ' ἀελίῳ ἀμφ' ἑνί, μηνός τέ ϝοι | τωὐτοῦ κρανααῖς ἐν Ἀθάναισι τρία ϝέργα ποδαρκὴς | ἁμέρα θῆκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμαις· | Ἑλλώτια δ' ἑπτάκις. ἐν δ' ἀμφιάλοισι Ποτειδᾶνος τεθμοῖσιν | Πτοιοδώρῳ σὺν πατρὶ μακρότεραι | Τερψίᾳ θ' ἕψοντ' Ἐριτίμῳ τ' ἀοιδαί. | ὅσσα τ' ἐν Δελφοῖσιν ἀριστεύσατε | ἠδὲ χόρτοις ἐν λέοντος, δηρίομαι πολέσιν | περὶ πλήθει καλῶν, ὡς μὰν σαφὲς | οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν.

Similia invenies in versibus eiusdem carminis Pindarici 97 seq., 101 seq. et 106—113. Hoc loco autem victoriae consanguineorum potius victoris commemorantur. Cuius generis haud scio an B. XIII, 40 seqq., versus valde mutili, fuerint.

5. De coronis:

B. X, 17—21: πολέες | δ' ἀμφ' Ἀλεξίδαμον ἀνθέων | ἐν πεδίωι στέφανοι | Κίρρας ἔπεσον κρατερᾶς ἦρα παννίχοιο πάλας:

Py. IX, 123—5: πολλὰ μὲν κεῖνοι δίκον | φύλλ' ἔπι καὶ στεφάνους, | πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο Νίκας,

De quibus locis dicit Fraccaroli[1]): „I vv. 17 – 21 (sc. carminis Bacchylidei) ricordano un luogo analogo della P. IX, dove un altro Alessidamo (il nome può aver richiamato l' imagine) riceve dai suoi per la vittoria la stessa accoglienza“.

6. Optationes piae:

B. V, 36: εὖ ἔρδων δὲ μὴ κάμοι θεός:

B. XIII, 18: εὖ ἔρδοντα δὲ καὶ θεὸς ὀ[ρθοῖ:

Ol. VIII, 28 seq.: ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος | τοῦτο πράσσων μὴ κάμοι:

Ol. VI, 97: μὴ θράσσοι χρόνος ὄλβον ἐφέρπων[2]):

Py. I, 46: εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλβον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐθύνοι, καμάτων δ' ἐπίλασιν παράσχοι.

---

[1]) Rivista di Filologia, XXVI, 1 p. 35.

[2]) Jurenka.

7. Verba quibus poeta chorum inclamat ut canant:

B. XII, 190—2: νίκαν τ' ἐρικυδέα μέλπετ', ὦ νέοι, | Πυθέα, μελέταν τε βροτωφελέα Μενάνδρου:
B. VIII, 101—4: ὤι] τι καλὸν φέ|ρεται, | τουτ'] αἰνέοι Τιμοξ|ένου| πα|ιδὶ σὺν κώ|μοις ἁμαρ|τέ|οιτε πεντ|άθλου (Ϝ)έκατι:

Isth. VIII, 1—5: Κλεάνδρῳ τις ἁλικίᾳ τε λύτρον | εὔδοξον, ὦ νέοι, καμάτων, | πατρὸς ἀγλαὸν Τελεσάρχου παρὰ πρόθυρον ἰὼν ἀνεγειρέτω | κῶμον, Ἰσθμιάδος τε νίκας ἄποινα, καὶ Νεμέᾳ | ἀέθλων ὅτι κράτος ἐξεῦρε.

8. Clausulae:

B. XVI, 130—2: Δάλιε, χοροῖσι Κηΐων | φρένα ἰανθεὶς | ὄπαζε θεόπομπον ἐσθλῶν τύχαν:

Ol. XIII, 115: Ζεῦ τέλει', αἰδῶ δίδοι καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν[1]):
Ol. VI, 105: ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος[2]).

IV. Locutiones singulae et nomina adiectiva.

Reliquum est ut in hoc capite priore locos percenseamus, quorum non sensus universus similis est, sed quibus locutiones quaedam singulae, utrique poetae communes, vel nomina adiectiva quae dicuntur e p i t h e t a minus usitata continentur. Quae locutiones cum prorsus inter se diversae sint, neque possint in genera distribui, simpliciter eas deinceps proferam, nullis titulis adscriptis:

1. B. VIII, 3: Μουσᾶν γε Ϝιοβλεφάρων θεῖος π ρ ο φ ά τ α ς:
Cf. etiam B. IX, 27 seq.: δὶς ν[ιν ἀγκ]άρυξαν εὐβούλων [◡ - -]ων προφᾶται.

P. frg. 90,5: ἀοίδιμον Πιερίδων π ρ ο φ ά τ α ν[3])
Cf. etiam P. frg. 150: Μαντεύεο, Μοῖσα, π ρ ο φ α τ ε ύ σ ω δ' ἐγώ.

2. B. XIV, 49: εὐπέπλοισι κ ο ι ν ώ σ α ς Χάρισσιν:

Py. IV, 115: νυκτὶ κοινώσαντες ὁδόν[4]).

3. B. V, 9 seqq.: ἢ σ ὺ ν Χ α ρ ί τ ε σ σ ι β α θ υ ζ ώ ν ο ι ς ὑφάνας | ὕμνον κτλ.

Py. IX, 2 seq.: σ ὺ ν β α θ υ ζ ώ ν ο ι σ ι ν ἀγγέλλων | Τελεσικράτη Χ α ρ ί τ ε σ σ ι γεγωνεῖν[5]).

---

[1]) Jurenka (Sitzler). [2]) Jurenka (Sitzler), qui praeter ea affert Hom. hymn. 5, 494; 11, 5; 15, 9. [3]) Jurenka. [4]) Kenyon. [5]) Fraccaroli.

Cf. B. IX, 39 seq.: Χαρίτων τιμᾶν λελογχὼς | ἐλπίδι χρυσέαι τέθαλεν.

Cf. Nem. X, 38: εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις θαμάκις, et
Ol. VII, 93 seq.: Ἐρατιδᾶν τοι σὺν Χαρίτεσσιν ἔχει | θαλίας καὶ πόλις·

4. B. V, 14—6: ἐθέλει (sc. Οὐρανίας θεράπων, i. e. poeta ipse) δὲ | γᾶρυν ἐκ στηθέων χέων | αἰνεῖν Ἱέρωνα.

Py. IX, 1—3: ἐθέλω — — — Τελεσικράτη — γεγωνεῖν.

5. B. VII, 41—3: γᾶι δ' ἐπισκήπτων χέρα | κομπάσομαι· σὺν ἀλαθείαι δὲ πᾶν λάμπει χρέος[1]), et
B. V, 42: γᾶι δ' ἐπισκήπτων πιφαύσκω:

Ol. II, 99—101: ἐπί τοι | Ἀκράγαντι τανύσαις | αὐδάσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀλαθεῖ νόῳ[5]), et
Ol. VI, 20 seq.: καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαις τοῦτό γέ Ϝοι σαφέως | μαρτυρήσω[2]).

Confer autem locum Homericum, Il. XIV, 271—4: ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀνάαστον Στυγὸς ὕδωρ, | χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλε χθόνα πουλυβότειραν, | τῇ δ' ἑτέρῃ ἅλα μαρμαρέην, ἵνα νῶιν ἅπαντες | μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες, κτλ.[3]).

6. B. III, 85: φρονέοντι συνετὰ γαρύω:

Ol. II, 91—3: πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα βέλη | ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας | φωνάεντα συνετοῖσιν[4]).

Cf. Aesch. Hik. 742: καὶ λέγω πρὸς εἰδότα.

7. ἄγαλμα = carmen: B. V, 4: Μοισᾶν γλυκύδωρον ἄγαλμα, et
B. IX, 11: ἀθάνατον Μουσᾶν ἄγαλμα:

Nem. VIII, 14—6: φέρων | Λυδίαν μίτραν καναχηδὰ πεποικιλμέναν, | Δείνιος δισσῶν σταδίων καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα.

8. B. epigr. I, 3 seq.: πολέας δ' ἐν ἀθύρμασι Μουσᾶν | Κηΐωι ἀμφιτίθει Βακχυλίδηι στεφάνους, et

Py. V, 22 seq.: δέδεξαι τόνδε κῶμον ἀνέρων, | Ἀπολλώνιον ἄθυρμα[5]).

[1]) Cf. B. III, 96 seqq., et VIII, 85 seqq. [2]) Jurenka, qui praeter hos locos duos Nem. XI, 24 affert. [3]) Headlam. [4]) Jurenka.
[5]) Jurenka ad B. XVIII, 42 (= XVII, 57).

B. VIII, 87: Μουσᾶν |βαθυζώνων ἄθυ|ρμα: Cf. etiam B. XVII, 57 seq.: ἀρηΐων δ' ἀθυρμάτων | μεμνᾶσθαι.	
9. B. II, 12: γλυκεῖαν αὐλῶν καναχάν[1]):	Py. 10, 39: λυρᾶν τε βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν.
10. B. XIII, 8—11: μία (sc. ἀρετά) δ' ἐ[ς | ξυνὸ]ν πρόκειται, | ἃι τὰ] π ὰ ρ χ ε ι ρ ὸ ς κυβερνᾶ[ται δι]καίαισι φρένεσσιν:	Py. III, 59 seq.: χρὴ τὰ ϝεοικότα παρ δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρασίν, | γνόντα τὸ παρ ποδός, οἵας εἰμὲν αἴσας[2]). Cf. Py. X, 62: τυχών κεν ἁρπαλέαν σχέθοι φροντίθα τὰν παρ ποδός[2]).
11. B. IX, 20: ποδῶν ὁρμὰν ταχεῖαν: Cf. Eurip. Electra, 112: σύντειν', ὥρα, ποδὸς ὁρμάν[2]).	Nem. V, 20: γονάτων ἐλαφρὸν ὁρμάν[2]).
12. B. VIII, 82—4: τό [γέ] τοι καλὸν ἔργον | γνησίων ὕμνων τυχὸν | ὑ ψ ο ῦ π α ρ ὰ δ α ί μ ο σ ι κ ε ῖ τ α ι:	Ol. XI, 4—8: εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσῃ, μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχὰ λόγων | τέλλεται — — —. | ἀ φ θ ό ν η τ ο ς δ' α ἶ ν ο ς Ὀλυμπιονίκαις | ο ὗ τ ο ς ἄ γ κ ε ι τ α ι: Ol. XIII, 35 seq.: πατρὸς δὲ Θεσσαλοῖ' ἐπ' Ἀλφεοῦ | ῥεέθροισιν αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται[3]): Isth. V, 17—9: τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοισ' ἀρετά, | Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέᾳ δὲ καὶ ἀμφοῖν, Πυθέᾳ τε, παγκρατίου[3]).
13. B. VII, 42 seq: σὺν ἀλαθείαι δὲ πᾶν λάμπει χρέος: B. IX, 1—8: Φή[|μα, σὺ γ[ὰ]ρ	Isth. I, 22 seq.: λάμπει δὲ σαφὴς ἀρετὰ | ἔν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσιν κτλ.

[1]) Cf. B. XIII, 12—6. [2]) Jurenka. [3]) Locos duos affert Jurenka, et Py. VI, 7—9: ἑτοῖμος ὕμνων \| θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ \| Ἀπολλωνίᾳ τετείχισται νάπᾳ.

ἀ[μφ' ἀρετᾶι θνατῶν ἐπ]οιχνεῖς | φῦ]λα, καὶ πᾶ[σιν τίθησθα | τηλό]σε λαμπ[ομέναν ¦ κτλ.[1]).	Cf. Ol. IV, 11: χρονιώτατον φάος εὐρυσθενέων ἀρετᾶν.
14. B. XVI, 68–71: ὑπέροχόν τε Μίνωι φύτευσε (sc. Ζεύς) τιμὰν φίλον θέλων | παῖδα πανδερκέα θέμεν, | ἄστραψε θ':	Isth. VI, 12: σύν τέ Ϝοι δαίμων φυτεύει δόξαν ἐπήρατον[2]): Py. IV, 69: θεόπομποί σφισιν τιμαὶ φύτευθεν[3]): P. frg. 141: θεὸς ὁ τὰ πάντα τεύχων βροτοῖς | καὶ χάριν ἀοιδᾷ φυτεύει[2]).
15. B. VIII, 50–2: ἃς (sc. Θήβαν et Αἴγιναν) θεοὶ | σὺν τύχαις ὤικισσαν ἀρχα|γοὺς ἀπορθήτων ἀγυιᾶν:	Isth. VIII, 19 seq.: ὃ (sc. Ζεύς) τὰν μὲν (sc. Θήβαν) παρὰ καλλιρόῳ ¦ Δίρκᾳ φιλαρμάτου πόλιος ᾤκισσεν ἁγεμόνα.
16. B. VIII, 98 seq.: θεοτίματον πόλιν | ναίειν ἀπο[ρθήτους: B. X, 60 seq.: θεοφιλὲς λιπόντες Ἄργος | ναῖον κτλ.	Isth. VI, 65 seq.: τόν τε Θεμιστίου ὀρθώσαντες οἶκον τάνδε πόλιν ¦ θεοφιλῆ ναίοντι.
17. B. XVIII, 6–8: Χάριτες ¦ βάλωσιν ἄμφι τιμὰν | ὕμνοισιν:	Py. V, 31: γέρας ἀμφέβαλε τεαῖσιν κόμαις.
18. B. III, 13 seq.: μελαμ¦φαρέϊ κρύπτειν σκότωι: B. XV, 32 seq.: δνόφεόν τε κάλυμμα τῶν | ὕστερον ἐρχομένων: B. XII, 176 seq.: Ἀρετὰ | κρυφθεῖσ' ἀμαυρο[ῦται δνόφοισιν.	P. frg. 142,3: κελαινεφεῖ δὲ σκότει καλύψαι.
19. B. III, 53 seq.: δεινοῦ πυρὸς | λαμπρὸν διάϊ[σσεν μέ]νος:	P. frg. 129,1: λάμπει μὲν μένος ἀελίου.

[1]) Cf. B. XII, 175–81. [2]) Fraccaroli. [3]) Fraccaroli, et Blass ad B. XVI, 132: ὄπαζε θεόπομπον ἐσθλῶν τύχαν.

20. B. V, 80: γελανώσας τε θυμόν:	Py. IV, 181: ἑκὼν θυμῷ γελανεῖ. Cf. Ol. V, 2: καρδίᾳ γελανεῖ.
21. B. I, 162 seq.: ἐθέλει (sc. ὁ πλοῦτος) δ' αὔξειν φρένας ἀνδρός: B. IX, 45: θυμὸν αὔξουσιν[1]).	P. frg. 218,5: ἀέξονται φρένας[1]).
22. B. XII, 220 seq.: ἐλπίδι θυμὸν ἰαίν|ε|ται: B. XVI, 130 seq.: Δάλιε, — — φρένα ἰανθείς:	Ol. VII, 43: πατρί τε θυμὸν ἰάναιεν: Py. I, 11 seq.: ἰαίνει (sc. Ἄρης) καρδίαν | κώματι.
23. B. I, 179: θυμὸν δονέουσι μέριμναι:	Nem. VI, 55 seq.: τὸ δὲ παρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον αἰεὶ κυμάτων | λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν | θυμόν.
24. B. XVI, 8—10: κνίσεν τε Μίνωϊ κέαρ | ἱμεράμπυκος θεᾶς Κύπριδος ἁγνὰ δῶρα:	Py. X, 60: ἑτέροις ἑτέρων ἔρως ὑπέκνιξε φρένας: Isth. VI, 50: ἀδεία δ' ἔνδον νιν ἔκνιξεν χάρις.

Cf. Hdt. VI, 62: τὸν δὲ Ἀρίστωνα ἔκνιζε ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως[1]).

25. B. XVI, 21—3: ὅσιον οὐκέτι τεᾶν | ἔσω κυβερναῖς φρενῶν | θυμόν:	P. frg. 214, 3 seq.: ἐλπίς, ἃ μάλιστα θνατῶν πολύστροφον γνώμαν κυβερνᾷ.
26. B. III, 67 seq.: ὅσ'τις μὴ φθόνωι πιαίνεται:	Py. II, 55 seq.: ψογερὸν Ἀρχίλοχον, βαρυλόγοις ἔχθεσιν | πιαινόμενον[2]). (Cf. Nem. VIII, 21: ὄψον δὲ λόγοι φθονεροῖσιν[3]).
27. B. III, 49: ἅπτειν ξύλινον δόμον (i. e. rogum):	Py. III, 38 seq.: ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ ' σύγγονοι κούραν[4]).

[1]) Blass. [2]) Mezger ad P. Py. X, 60. [3]) Blass et Jurenka.
[4]) Headlam, qui affert praeter ea Stob. Flor. 38,6. [5]) Nairn.

28. B. V, 66 seq.: Ἴδας ἀνὰ μηλοβότους πρῶνας ἀργηστάς:

Nem. IV, 52: βουβόται τόθι πρῶνες ἔξοχοι κατάκεινται.

29. B. VIII, 15—7: οὔ νιν | πεῖθ' Ὀϊκλείδας πάλιν | στείχειν ἐς εὐάνδρους ἀγυιάς:

Py. VIII, 54 seq.: ἀφίρεται λαῷ σὺν ἀβλαβεῖ | Ἄβαντος εὐρυχόρους ἀγυιάς.

De Adrasto nempe atque Argis utroque loco agitur

B. IX, 31 seq.: ε]ὐρύχορόν τ' Ἄργο[ς.

Cf. Py. I, 40: τιθέμεν εὔανδρόν τε χώραν: de Sicilia dicit poeta.

30. Delphi:

B. IV, 4: π[αρ' ὀμφα]λὸν ὑψιδείρου χθονός, et

B. IV, 14: ἀγχιάλοισι Κίρρας μυχοῖς:

Py. VIII, 59: ἅς γὀμφαλὸν παρ' ἀοίδιμον,

Py. VIII, 63: Πυθῶνος ἐν γυάλοις,

Py. X, 8: ὁ Παρνάσιος—μυχός,

Py. VI, 3 seq.: ὀμφαλὸν ἐριβρόμου | χθονός, et

Nem. VII, 33 seq.: παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου | μολὼν χθονός, ἐν Πυθίοισι δὲ δαπέδοις[1]).

31. B. XII, 138: θεοῖσιν ἄντειναν χέρας:

Isth. VI, 41: ὁ δ' ἀνατείναις οὐρανῷ χεῖρας.

32. B. XVI, 1—4: κυανόπρωιρα μὲν ναῦς — — — — (v. 4) Κρητικὸν τάμνε πέλαγος:

Py. III, 68: καί κεν ἐν ναυσὶν μόλον Ἰονίαν τέμνων θάλασσαν.

33. B. X, 117: χρυσέα δέσποινα λαῶν (sc. Diana):
δέσποινα Dianae cognomen erat, quod in cultu usurpabatur.

Py. IX, 7: δέσποιναν χθονός (sc. Cyrenam).

34. B. V, 181: Πέλοπός τε βίαν:

Nem. V, 12: καὶ βία Φώκου κρέοντος.

Py. XI, 61: καὶ Κάστορος βίαν.

Isth. VIII, 54: Μέμνονός τε βίαν.

[1]) Jurenka.

35. B. XI, 4—7: ἐς γὰρ ὀλβίαν | ξείνοισί με πότνια Νίκα | νᾶσον Αἰγίνας ἀπάρχει, | ἐλθόντα κοσμῆσαι θεόδματον πόλιν: — Nem. VI, 45 seq.: πλατεῖαι πάντοθεν λογίοισιν ἐντὶ πρόσοδοι | νᾶσον εὐκλέα τάνδε (sc. Αἴγιναν) κοσμεῖν.

36. B. XVII, 47: περὶ φαιδίμοισι δ' ὤμοις: — Ol. I, 27: ἐλέφαντι φαίδιμον ὦμον κεκαδμένον.

37. B. X, 33: ποικίλαις τέχναις πέλασσεν: — Nem. V, 28: πείσαισ' ἀκοίταν ποικίλοις βουλεύμασιν[1]): Ol. I, 30: δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι[2]) ποικίλοις ἐξαπατῶντι μῦθοι[1]).

38. B. V, 73: νευρὰν ἐπέβασε (sc. Ἡρακλῆς) λιγυκλαγγῆ κορώνας: — Isth. VI, 33—5: σφετέρας οὐ φείσατο | χερσὶν βαρυφθόγγοιο νευρᾶς | Ἡρακλέης.

39. B. VIII, 9: βαρύφθογγον λέοντα: — P. frg. 239: βαρυφθεγκτᾶν ἀγέλαι λεόντων, et confer epitheton βαρυφθόγγοιο (νευρᾶς) modo allatum. vocabulum nempe βαρύφθογγος, his locis exceptis, apud neutrum poetam exstat, et βαρυφθέγκτης omnino semel dicitur.

40. B. XIV, 44: αὐδάεις λόγος: — P. frg. 194,3: κόσμον αὐδάεντα λόγων[1]).

41. B. VII, 6 seq.: κρίνειν τα[χυτᾶτά τε] λαιψηρῶν ποδῶν Ἕλλασι καὶ γυίων ἀριστάλκὲς σθένος: — Nem. X, 63 seq.: λαιψηροῖς δὲ πόδεσσιν ἄφαρ | ἐξικέσθαν, καὶ μέγα ϝέργον ἐμήσαντ' ὠκέως.

42. B. XVI, 80: χθόνα κατ' ἠύδενδρον: — Py. IV, 74: ὀμφαλὸν εὐδένδροιο --- ματέρος (i. e. χθονός)[3]).

[1]) Jurenka.
[2]) Blass.
[3]) Cf. P. frg. 194,2 seq.: ποικίλων — — λόγων.

43. B. X, 51 seq.: πλούτωι — — εὐρυβίαι:	Py. V, 1: πλοῦτος εὐρυσθενής[1]).
44. B. VIII, 29: νυκτὸς διχομηνίδος εὐφεγγὴς σελάνα:	Isth. VIII, 44: ἐν διχομηνίδεσσιν δὲ ϝεσπέραις: Ol. III, 19 seq.: διχόμηνις ὅλον χρυσάρματος | ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα.
45. B. XII, 50 seq.: δαμασίμβροτος αἴθων | χαλ]κός:	Ol. IX, 79: δαμασιμβρότου αἰχμᾶς.
46. B. XIV, 57: αἰόλοις κέρδεσσι:	Py. I, 92: εὐτραπέλοις κέρδεσσ': Nem. VIII, 25: αἰόλῳ ψεύδει[2]).
47. B. V, 39: πῶλον ἀελλοδρόμαν: Cf. B. VI, 13: ποδάνεμον τέκος.	Nem. I, 6: ἀελλοπόδων — ἵππων, P. frg. 221,1: ἀελλοπόδων — — — ἵππων, et Py. IV, 18: δίφρους — — ἀελλόποδας.
48. B. V, 102: βοῶν | φοινικονώτων, et B. X, 104 seq.: βοῦς ἄζυγας φοινικότριχας:	Py. IV, 205: φοίνισσα — — — ἀγέλα ταύρων.
49. B. XVII, 56: φοίνισσαν φλόγα:	Py. I, 24: φοίνισσα κυλινδομένα φλόξ.
50. B. frg. 39: πυργοκέρατα: Cf. B. III, 13: πυργωθέντα πλοῦτον.	P. frg. 325: ὑψικέρατα.
51. B. XVII, 60: φιλαγλάους Ἀθάνας:	Py. XII, 1: φιλάγλαε[3]), quae vox de civitate Agrigento dicitur.

[1]) Cf. B. XV, 31: φθόνος εὐρυβίας, Ol. VI, 58: Ποσειδᾶν' εὐρυβίαν, et Hes. Theog. 931. [2]) Jurenka qui et Ol. I, 30: δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις commemorat. [3]) Jurenka.

52. B. XVII, 1: ἱερᾶν Ἀθανᾶν:
P. frg. 74,5: ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις.

53. B. XVIII, 15: Ἄργος ἵππιον:
Isth. VII, 11: Ἄργος ἵππιον.

54. B. III, 1: ἀριστοκάρπου Σικελίας:
Nem. I, 14 seq.: ἀριστεύοισαν εὐκάρπου χθονὸς | Σικελίαν[1]), Py. I, 30: εὐκάρποιο γαίας μέτωπον (i. e. mons Aetna frons Siciliae), et P. frg. 106,5 seq.: ἀπὸ τᾶς ἀγλαοκάρπου | Σικελίας[1]).

55. B. XII, 95: δέσποινα παγξε[ίνου πέδου, quae ad Aeginam videntur spectare:
Nem. III, 2 seq.: πολυξέναν — — — | — — νᾶσον Αἴγιναν[2]).

56. B. X, 94 seq.: Ἀρκαδίαν | μηλοτρόφον:
Ol. VI, 100: εὐμήλοιο Ἀρκαδίας.

57. B. V, 41: Πυθῶνί τ' ἐν ἀγαθέαι, et B. III, 62: ἐς ἀγαθέαν — Πυθώ:
Py. IX, 71: ἐν Πυθῶνι — ἀγαθέᾳ, et Nem. VI, 34 seq.: ἐν ἀγαθέᾳ — Πυθῶνι.

58. B. I, 7 seq.: εὐβούλου ν[έμου-σάν τε γ]αμβρὸν Νηρέ[ος:
Py. III, 92: ὁ δὲ Νηρέος εὐβούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν[1]).

59. B. XII, 128 seq.: φαυσιμβρότωι | Ἀοῖ:
Ol. VII, 39: φαυσίμβροτος δαίμων Ὑπεριονίδας[3]).

60. B. VIII, 3: Μουσᾶν γε Ϝιοβλεφάρων: B. XVIII, 5 seq.: ἰοβλέφαροί τε καὶ | φερεστέφανοι Χάριτες:
P. frg. 307: ἰοβλέφαρον (sc. Ἀφροδίτην).

61. B. VIII, 72: χρ]υσέα[ν προσ]θέντα Ϝιόπλοκον εὖ εἰπεῖν Κύπριν:
Ol. VI, 30: Ϝιόπλοκον Εὐάδναν[1]).

[1]) Jurenka. [2]) Jurenka, qui affert praeter ea Ol. VIII, 25—7 et Nem. V, 8. [3]) Blass, Jurenka.

Cf. Alcaei frg. 55: Ἰόπλοκ' ἄγνα μελλιχόμειδε Σάπφοι[1]).	
B. XVI, 37 seq.: ἰόπλοκοι — Νηρηΐδες:	
B. III, 71: ἰοπλό]κων τε μέρο[ς ἔχοντ]α Μουσᾶν: cf. porro	Isth. VII, 23: Ϝιοπλόκοισι Μοίσαις, et
B. III, 2: Ϝιοστέφανόν τε κούραν (sc. Persephonam),	Py. I, 1 seq.: ἰοπλοκάμων | — Μοισᾶν.
B. XII, 122 seq.: ἰοστεφάνου Νηρῆιδος,	
B. V, 3 seq.: ἰοστεφάνων Μοισᾶν: et	
Bergk, frg. adesp. 53: — — — ἐγώ φαμι ἰοπλοκάμων | Μοισᾶν εὖ λαχεῖν.	
	Cf. P. frg. 76, 1 seq.: λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀοίδιμοι, | — — κλειναὶ Ἀθᾶναι.
62. B. X, 16: βαθυζώνοιο Λατοῦς: Cf. B. I, 117 seq.: βαθύζωνον κόραν | Δεξιθέαν et XIV, 7: βαθύ]ζωνος Θεανώ:	P. frg. 89,2: βαθύζωνόν τε Λατώ: Cf. Ol. III, 35: βαθυζώνου — — Λήδας.
B. V, 9: σὺν Χαρίτεσσι βαθυζώνοις:	Py. IX, 2 seq.: σὺν βαθυζώνοισιν — | — Χαρίτεσσι.
63. B. XVI, 124 seq.: ἀγλαό|θρονοί τε κοῦραι (= Nereides):	Nem. X, 1: Δαναοῦ πόλιν ἀγλαοθρόνων τε πεντήκοντα κορᾶν.
64. B. VI, 10 seq.: ἀναξιμόλπου | Οὐρανίας ὕμνος:	Ol. II, 1: ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι[1]).
65. B. V, 13: χρυσάμπυκος Οὐρανίας:	Py. III, 89 seq.: χρυσαμπύκων | μελπομενᾶν ἐν ὄρει Μοισᾶν.
66. B. III, 28 seq.: ὁ χρυσά[ορος[2]) | φύλαξ' Ἀπόλλων[3]):	Py. V, 104: χρυσάορα Φοῖβον:

[1]) Jurenka. [2]) Incertum sane hoc vocabulum: χρυσάρματος quoque proponit Blass. [3]) Cf. apud Homerum, e. g. Il. 5, 509; 15, 256: h. Ap. 123.

67. B. IV, 2: ὁ χρυσοκόμας Ἀ-πόλλων:	Ol. VI, 41 et Ol. VII, 32: ὁ Χρυσοκόμας: Py. II, 16: χρυσοχαῖτα — Ἀπόλλων.
68. B. XVII, 21 seq.: Κρονίδα Λυταίου | σεισίχθονος (i. e. Neptuni): B. XV, 19: ὀρσιάλωι δαμασίχθονι (i. e. Neptuno): B. XIII, 20 seq.: Ποσειδᾶνός τε Πετραίου:	Isth. I, 52: Κρόνου σεισίχθον' υἱὸν (i. e. Neptunum). P. frg. 18: ἐλασίχθονα Ποσειδῶνα, et Py. VI, 50: Ἐλέλιχθον. Py. IV, 138: Ποσειδᾶνος Πετραίου.
69. B. V, 99: Ἀρτέμιδος λευκωλένου:	Py. IX, 17 seq.: εὐώλενον | — — Κυράναν[1]).
70. B. X, 37: Ἄρτεμις ἀγροτέρα: B. V, 123 seq.: ἀγροτέρα Λατοῦς θυγάτηρ:	Py. IX, 6: παρθένον ἀγροτέραν (sc. Κυράναν)[2]).
71. B. V, 19 seq.: εὐρυάνακτος ἄγγελος | Ζηνὸς ἐρισφαράγου:	P. frgg. 14 et 15: Δία εὐρύζυγον: ἐρισφάραγος πόσις Ἥρας.
72. B. X. 106 seq.: ἀριστοπάτρα θηροσκόπος (i. e. Diana): Cf. B. V, 199 seq.: ὁ μεγιστοπάτωρ Ζεύς.	Py. XI, 3 seq.: σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ | ματρί.

---

[1]) Sic codd.: „λευκώλενον ex paraphrasi λευκόπηχυν expiscatus est Lehrs, probabiliter“ Christ. comm. ad locum. [2]) Vide praeter ea n. 33 p. 40.

Cf. B. IX, 39 seq.: Χαρίτων τιμᾶν λελογχὼς | ἐλπίδι χρυσέαι τέθαλεν.

Cf. Nem. X, 38: εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις θαμάκις, et
Ol. VII, 93 seq.: Ἐρατιδᾶν τοι σὺν Χαρίτεσσιν ἔχει | θαλίας καὶ πόλις·

4. B. V, 14—6: ἐθέλει (sc. Οὐρανίας θεράπων, i. e. poeta ipse) δὲ | γᾶρυν ἐκ στηθέων χέων | αἰνεῖν Ἱέρωνα.

Py. IX, 1—3: ἐθέλω — — — Τελεσικράτη — γεγωνεῖν.

5. B. VII, 41—3: γᾶι δ' ἐπισκήπτων χέρα | κομπάσομαι: σὺν ἀλαθείαι δὲ πᾶν λάμπει χρέος[1]), et
B. V, 42: γᾶι δ' ἐπισκήπτων πιφαύσκω:

Ol. II, 99—101: ἐπί τοι | Ἀκράγαντι τανύσαις | αὐδάσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀλαθεῖ νόῳ[5]), et
Ol. VI, 20 seq.: καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαις τοῦτό γέ ϝοι σαφέως | μαρτυρήσω[2]).

Confer autem locum Homericum, Il. XIV, 271—4: ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀνάαστον Στυγὸς ὕδωρ, | χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλε χθόνα πουλυβότειραν, | τῇ δ' ἑτέρῃ ἅλα μαρμαρέην, ἵνα νῶιν ἅπαντες | μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες, κτλ.[3]).

6. B. III, 85: φρονέοντι συνετὰ γαρύω:

Ol. II, 91—3: πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα βέλη | ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας | φωνάεντα συνετοῖσιν[4]).

Cf. Aesch. Hik. 742: καὶ λέγω πρὸς εἰδότα.

7. ἄγαλμα = carmen: B. V, 4: Μοισᾶν γλυκύδωρον ἄγαλμα, et
B. IX, 11: ἀθάνατον Μουσᾶν ἄγαλμα:

Nem. VIII, 14—6: φέρων | Λυδίαν μίτραν καναχηδὰ πεποικιλμέναν, | Δείνιος δισσῶν σταδίων καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα.

8. B. epigr. I, 3 seq.: πολέας δ' ἐν ἀθύρμασι Μουσᾶν | Κηΐωι ἀμφιτίθει Βακχυλίδηι στεφάνους, et

Py. V, 22 seq.: δέδεξαι τόνδε κῶμον ἀνέρων, | Ἀπολλώνιον ἄθυρμα[5]).

[1]) Cf. B. III, 96 seqq., et VIII, 85 seqq. [2]) Jurenka, qui praeter hos locos duos Nem. XI, 24 affert. [3]) Headlam. [4]) Jurenka. [5]) Jurenka ad B. XVIII, 42 (= XVII, 57).

B. VIII, 87: Μουσᾶν |βαθυζώνων ἄθυ|ρμα:
Cf. etiam B. XVII, 57 seq.: ἀρηΐων δ' ἀθυρμάτων | μεμνᾶσθαι.

9. B. II, 12: γλυκεῖαν αὐλῶν καναχάν[1]):

Py. 10, 39: λυρᾶν τε βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν.

10. B. XIII, 8—11: μία (sc. ἀρετά) δ' ἐ[ς | ξυνὸ]ν πρόκειται, | αἳ τὰ] πὰρ χειρὸς κυβερνᾶ|ται δι]καίαισι φρένεσσιν:

Py. III, 59 seq.: χρὴ τὰ Ϝεοικότα παρ δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρασίν, | γνόντα τὸ παρ ποδός, οἵας εἰμὲν αἴσας[2]).
Cf. Py. X, 62: τυχών κεν ἁρπαλέαν σχέθοι φροντίθα τὰν παρ ποδός[2]).

11. B. IX, 20: ποδῶν ὁρμὰν ταχεῖαν:
Cf. Eurip. Electra, 112: σύντειν', ὥρα, ποδὸς ὁρμάν[2]).

Nem. V, 20: γονάτων ἐλαφρὸν ὁρμάν[2]).

12. B. VIII, 82—4: τό |γέ| τοι καλὸν ἔργον | γνησίων ὕμνων τυχὸν | ὑψοῦ παρὰ δαίμοσι κεῖται:

Ol. XI, 4—8: εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσῃ, μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχὰ λόγων | τέλλεται — — —. | ἀφθόνητος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις | οὗτος ἄγκειται:
Ol. XIII, 35 seq.: πατρὸς δὲ Θεσσαλοῖ' ἐπ' Ἀλφεοῦ | ῥεέθροισιν αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται[3]):
Isth. V, 17—9: τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοισ' ἀρετά, | Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέᾳ δὲ καὶ ἀμφοῖν, Πυθέᾳ τε, παγκρατίου[3]).

13. B. VII, 42 seq: σὺν ἀλαθείᾳ δὲ πᾶν λάμπει χρέος:
B. IX, 1—8: Φή]μα, σὺ γ[ὰ]ρ

Isth. I, 22 seq.: λάμπει δὲ σαφὴς ἀρετὰ | ἔν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσιν κτλ.

[1]) Cf. B. XIII, 12—6. [2]) Jurenka. [3]) Locos duos affert Jurenka, et Py. VI, 7—9: ἑτοῖμος ὕμνων | θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ | Ἀπολλωνίᾳ τετείχισται νάπᾳ.

ἀ[μφ' ἀρετᾶι θνατῶν ἐπ]οιχνεῖς | φῦ]λα, καὶ πᾶ[σιν τίθησθα | τηλό]σε λαμπ[ομέναν | κτλ.[1]).

Cf. Ol. IV, 11: χρονιώτατον φάος εὐρυσθενέων ἀρετᾶν.

14. B. XVI, 68–71: ὑπέροχόν τε Μίνωι φύτευσε (sc. Ζεύς) τιμὰν φίλον θέλων | παῖδα πανδερκέα θέμεν, | ἄστραψε θ':

Isth. VI, 12: σύν τέ Ϝοι δαίμων φυτεύει δόξαν ἐπήρατον[2]): Py. IV, 69: θεόπομποί σφισιν τιμαὶ φύτευθεν[3]): P. frg. 141: θεὸς ὁ τὰ πάντα τεύχων βροτοῖς | καὶ χάριν ἀοιδᾷ φυτεύει[2]).

15. B. VIII, 50—2: ἃς (sc. Θήβαν et Αἴγιναν) θεοὶ | σὺν τύχαις ᾤκισσαν ἀρχα|γοὺς ἀπορθήτων ἀγυιᾶν:

Isth. VIII, 19 seq.: ὃ (sc. Ζεύς) τὰν μὲν (sc. Θήβαν) παρὰ καλλιρόῳ | Δίρκᾳ φιλαρμάτου πόλιος ᾤκισσεν ἀγεμόνα.

16. B. VIII, 98 seq.: θεοτίματον πόλιν | ναίειν ἀπο[ρθήτους: B. X, 60 seq.: θεοφιλὲς λιπόντες Ἄργος | ναῖον κτλ.

Isth. VI, 65 seq.: τόν τε Θεμιστίου ὀρθώσαντες οἶκον τάνδε πόλιν | θεοφιλῆ ναίοντι.

17. B. XVIII, 6—8: Χάριτες | βάλωσιν ἄμφι τιμὰν | ὕμνοισιν:

Py. V, 31: γέρας ἀμφέβαλε τεαῖσιν κόμαις.

18. B. III, 13 seq.: μελαμ|φαρέϊ κρύπτειν σκότωι: B. XV, 32 seq.: δνόφεόν τε κάλυμμα τῶν | ὕστερον ἐρχομένων: B. XII, 176 seq.: Ἀρετὰ | κρυφθεῖσ' ἀμαυρο[ῦται δνόφοισιν.

P. frg. 142,3: κελαινεφεῖ δὲ σκότει καλύψαι.

19. B. III, 53 seq.: δεινοῦ πυρὸς | λαμπρὸν διάϊ[σσεν μέ]νος:

P. frg. 129,1: λάμπει μὲν μένος ἀελίου.

[1]) Cf. B. XII, 175—81. [2]) Fraccaroli. [3]) Fraccaroli, et Blass ad B. XVI, 132: ὅπαζε θεόπομπον ἐσθλῶν τύχαν.

20. B. V, 80: γελανώσας τε θυμόν:	Py. IV, 181: ἑκὼν θυμῷ γελανεῖ. Cf. Ol. V, 2: καρδίᾳ γελανεῖ.
21. B. I, 162 seq.: ἐθέλει (sc. ὁ πλοῦτος) δ' αὔξειν φρένας ἀνδρός: B. IX, 45: θυμὸν αὔξουσιν[1]).	P. frg. 218,5: ἀέξονται φρένας[1]).
22. B. XII, 220 seq.: ἐλπίδι θυμὸν ἰαίν[ε]ται: B. XVI, 130 seq.: Δάλιε, — — φρένα ἰανθείς:	Ol. VII, 43: πατρί τε θυμὸν ἰάναιεν: Py. I, 11 seq.: ἰαίνει (sc. Ἄρης) καρδίαν | κώματι.
23. B. I, 179: θυμὸν δονέουσι μέριμναι:	Nem. VI, 55 seq.: τὸ δὲ παρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον αἰεὶ κυμάτων | λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν θυμόν.
24. B. XVI, 8—10: κνίσεν τε Μίνωϊ κέαρ | ἱμεράμπυκος θεᾶς Κύπριδος ἁγνὰ δῶρα:	Py. X, 60: ἑτέροις ἑτέρων ἔρως ὑπέκνιξε φρένας: Isth. VI, 50: ἀδεία δ' ἔνδον νιν ἔκνιξεν χάρις.

Cf. Hdt. VI, 62: τὸν δὲ Ἀρίστωνα ἔκνιζε ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως[1]).

25. B. XVI, 21—3: ὅσιον οὐκέτι τεᾶν | ἔσω κυβερναῖς φρενῶν | θυμόν:	P. frg. 214, 3 seq.: ἐλπίς, ἃ μάλιστα θνατῶν πολύστροφον γνώμαν κυβερνᾷ.
26. B. III, 67 seq.: ὅστις μὴ φθόνῳ πιαίνεται:	Py. II, 55 seq.: ψογερὸν Ἀρχίλοχον, βαρυλόγοις ἔχθεσιν | πιαινόμενον[2]). Cf. Nem. VIII, 21: ὄψον δὲ λόγοι φθονεροῖσιν[3]).
27. B. III, 49: ἅπτειν ξύλινον δόμον (i. e. rogum):	Py. III, 38 seq.: ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ | σύγγονοι κούραν[4]).

[1]) Blass. [2]) Mezger ad P. Py. X, 60. [3]) Blass et Jurenka.
[4]) Headlam, qui affert praeter ea Stob. Flor. 38,6. [5]) Nairn.

Sequitur ut de duobus Bacchylidis carminibus disputemus, quae eandem victoriam celebrare, eiusdemque fere aetatis esse videntur. Nam Lachonem Ceum, qui carminibus B. VI et VII illustratur, victoriam a. 452 reportavisse ex Ὀλυμπιονικῶν libri fragmento certum est. Quorum in prius carmen, sc. B. VI, Bacchylidem aliquid transtulisse puto e carmine Py. II, quod ante Hieronis mortem, i. e. a. 467, ponere necesse est. Confer enim

B. VI, 10—6: σὲ δὲ νῦν ἀναξιμόλπου | Οὐρανίας ὕμνος ἕκατι νίκ[ας Ἀριστομένειον ὦ ποδάνεμον τέκος, | γεραίρει προδόμοις ἀοι|δαῖς, ὅτι στάδιον κρατή|σας Κέον εὐκλέϊξας.	Py. II, 18—20: σὲ δ', ὦ Δεινομένειε παῖ, Ζεφυρία πρὸ δόμων Λοκρὶς παρθένος ἀπύει, πολεμίων καμάτων ἐξ ἀμαχάνων | διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖς ἀσφαλές.

Conspicuum est in primis adiectivum in B. v. 12 Ἀριστομένειον pro casu nominis genitivo positum, quod cum vocabulo Δεινομένειον in P. v. 18 est conferendum. Cuiusmodi adiectiva etiam alibi apud Pindarum inveniuntur, e. g. Py. VIII, 19 seq.: Ξενάρκειον — — — — υἱόν et Ol. II, 13: Κρόνιε παῖ Ῥέας, sed nusquam apud Bacchylidem, qui dicit e. g. IV, 13: Δεινομένεος ἐγεραί[ρο]μεν υἱόν. Tum locutionem totam, Ἀριστομένειον ὦ ποδάνεμον τέκος, pro victoris ipsius nomine, conferre licet cum locutione Pindarica ὦ Δεινομένειε παῖ. Tum imaginem tecum reputa, quam uterque poeta hic nobis praebet, Bacchylides verbis σὲ δὲ νῦν ἀναξιμόλπου Οὐρανίας ὕμνος — — — γεραίρει προδόμοις ἀοιδαῖς, Pindarus verbis σὲ δὲ — — — Ζεφυρία πρὸ δόμων Λοκρὶς παρθένος ἀπύει. Neque enim magni refert quod haec verba Bacchylidis ad epinicium ipsum ante victoris domum cantatum, Pindari autem verba ad cuiuslibet virginis Locrensis in limine domus suae stantis cantum spectant. Verba sane horum locorum non eadem sunt; sed ita sententiae utriusque et genus dicendi inter se quadrant, ut minime dubitem quin Bacchylides Pindarum imitatus sit.

Bacchylidis carmen septimum a. 452 aut paulo post scriptum esse constat. Neque dubium est quin eandem victoriam celebret atque id quod antecedit. Carmen autem sextum epinicium breve et simplicissimum est, quale post ipsam victoriam vel loco ludorum vel in civitate victoris cantari solebat. Suspicari igitur licet epinicium longius atque gravius, quod ad ipsum diem festum illustrandum compositum sit, fuisse carmen VII. Sed utrum non plures quam un-

decim versus huius epinicii exstent, an, ut voluit Blass, carmen editionis principis VIII cum carmine VII coniungendum sit, dissentiunt homines docti. Equidem in hoc disquisitione haec duo fragmenta coniunctim tractabo: atque si idem apparebit quasi fons utriusque, testimonio haec res erit unius atque eiusdem carminis partes esse duo fragmenta.

Primum digni sunt qui percenseantur versus 50—4, qui in extremo fragmento secundo sunt, quem ad locum omnes editores Pindari Ol. III, 12 seq. attulerunt:

B. VII, 50-4: περὶ κ[ρᾶτί τ' ὀ]πα[σσα]ς | γλαυκὸν Αἰτωλίδος | ἄνδημ' ἐλαίας | ἐν Πέλοπος Φρυγίου κλεινοῖς ἀέθλοις:	Ol. III, 12 seq.: ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν | ἀμφὶ κόμαισι βάλῃ γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας.

Locum Pindari explicant scholiastae sic: „'Οξυλός τις ἀνήρ, εἷς τῶν Αἰτωλῶν, ἡνίκα ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον οἱ Ἡρακλεῖδαι ἠπείγοντο, καθηγήσατο αὐτοῖς τῆς ὁδοῦ· ἀντιδόσεως δὲ τρόπῳ τινὶ τὴν Ἠλείων ἡγεμονίαν παρ' αὐτῶν λαμβάνει· παρ' οὗ λοιπὸν οἱ Ἠλεῖοι Αἰτωλοὶ ὠνομάσθησαν. διὰ τοῦτο οὖν Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὁ Ἠλεῖος". Pindaricum igitur epitheton Αἰτωλός, de cive Eleo dictum qui ludis Olympicis iure praeerat, perlucidum est: apud Bacchylidem contra adiectivum, cum de olea dicatur, idoneo sensu caret, neque facile intellegitur, nisi Pindari locum respexeris. Bacchylidem ergo hunc locum e Pindaro petiisse, atque ad suum arbitrium immutavisse credo. Nam commemoraturo ei Jovem victori iam etiam Olympicam coronam tribuisse, incommoda erat locutio Αἰτωλὸς ἀνήρ; vocabulum tamen Αἰτωλὸς retinuit atque ad oleam accomodavit. Porro pro verbis γλεφάρων ὑψόθεν ἀμφὶ κόμαισι habet verba exilia περὶ κ[ρᾶτι], pro γλαυκόχροα habet simplex γλαυκόν, pro κόσμον habet ἄνδημα; sed indoles totius locutionis eadem manet.

Quod ad fragmentum prius pertinet, confer haec:

B. VII, 1—7: ὦ λιπαρὰ θύγατερ Χρόνου τε κ[αὶ | Νυκτός, σὲ πεντήκοντα μ[ῆνες ἁμέραν | ἑκκαιδεκάταν ἐν Ολυμπ[ίαι ◡ - . . | . . . .] αρ [— — — — | . . .] τοσαιμ [— — — — | κρίνειν τα[χυτᾶτά	Ol. III, 17—22: πιστὰ φρονέων Διὸς αἴτει πανδόκῳ | ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις στεφανόν τ' ἀρετᾶν. | ἤδη γὰρ αὐτῷ πατρὶ μὲν βωμῶν ἁγισθέντων διχόμηνις ὅλον χρυσάρματος | ἑσπέρας

τε] λαιψηρῶν ποδῶν | Ἕλλασι καὶ γυίων ἀρισταλκὲς σθένος:

ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα· | καὶ μεγάλων ἀέθλων ἁγνὰν κρίσιν καὶ πενταετηρίδ᾽ ἁμᾶ | θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεοῦ.

Quibus locis in primis notandum est poetam utrumque, in ludorum descriptione, commemorare annos vel menses inter Olympiadas intermissos, tum diem mensis medium, qui dierum festorum erat princeps, tum aditum ludorum omnibus promptum, denique certaminum iudicium. Deinde confer praeter ea

B. VII, 8 seqq.: ᾧι δὲ σὺ πρεσβύτατον νείμῃς γέρας | — —, — εὔδοξος κέκλη|ται:
B. VII, 6 seq.: κρίνειν τα[χυτᾶτά τε] λαιψηρῶν ποδῶν | Ἕλλασι καὶ γυίων ἀρισταλκὲς σθένος:

Ol. III, 10—13: ἀοιδαί, | ᾧ τινι — — — — | — Ἑλλανοδίκας — — — — | ἀμφὶ κόμαισι βάλῃ γ. κόσμον ἐλαίας.
Ol. III, 36—8: ἀγῶνα νέμειν ἀνδρῶν τ᾽ ἀρετᾶς πέρι καὶ ῥιμφαρμάτου | διφρηλασίας[1]).

Qui loci omnes mihi affinitatem quandam inter se ostendere videntur. Neque causa est cur Bacchylides Pindari carmine uti non potuerit. Nam in honorem Theronis Agrigentini carmen Pindaricum factum est, eo ut videtur tempore quo Bacchylides ipse in Sicilia erat aut fortasse paulo antequam eo venit. Sequitur ut hoc carmen Bacchylidi notum fuerit eo tempore, quo in Lachonen carmina sextum et septimum composuit. Itaque fragmenta, quae in Bacchylidis editione Germanica carmen VII efficiunt, carmen Ol. III ita sapere puto, ut Bacchylidem in utroque fragmento idem carmen Pindaricum imitatum esse credam. Quam ob rem haec fragmenta separari non debere censeo.

Deinde ad carmina aetatis prorsus incertae pergamus. Primum igitur in carmine II Bacchylides Pindari vestigiis ingressus esse videtur. Initium enim carminis Bacchylidei nobis in mentem vocat Ol. XIV, 18 seq., quos locos iam adscribam:

B. II, 1—3: ἄ[ϊξεν ἁ] σεμνοδότειρα Φήμα | ἐς Κέον ἱεράν, χαριτώ|νυμον φέρουσ᾽ ἀγγελίαν, | κτλ.

Ol. XIV, 18 seq.: μελαντειχέα νῦν δόμον | Φερσεφόνας ἔλυθ᾽, Ἀχοῖ, πατρὶ κλυτὰν φέροισ᾽ ἀγγελίαν, | κτλ.

[1]) N. b. Pindarus curulem victoriam celebrat; contra Bacchylides cursoris.

Sane fama apud Bacchylidem nuntium victoriae hominibus vivis affert; contra apud Pindarum Echo sola Proserpinae domum potest pervenire, nempe cum pater eius, quem Pindarus celebrat, mortuus sit. At sensus utriusque loci fere idem est. Tamen haud scio an talis modi similitudo non magni ponderis sit.

Artiore similitudine cum Pindari carminibus coniunctum esse videtur carmen octavum, in honorem scriptum Automedis Phliasii, qui quinquertio Nemeae vicerat. Exordium enim partis huius carminis mythicae conspicue congruit cum exordio fabulae, quae carmine Isth. VI continetur. Locos igitur integros transcribam:

B. VIII, 39–50: ἵκετ' [Ἀσωπὸ]ν παρὰ πορφυροδίναν, | τοῦ κ[λέος π]ᾶσαν χθόνα | ἦλθε[ν καὶ] ἐπ' ἔσχατα Νείλου· | ταί τ' ἐπ' ε[ὐν]αεῖ πόρωι | οἰκεῦσι Θερμώδοντος, ἐγχέων | ἵστορες κοῦραι διωξίπποι' Ἄρηος, | σῶν, ὦ πολυζήλωτε (Ϝ) ἄναξ ποταμῶν, | ἐγγόνων γεύσαντο, καὶ ὑψιπύλου Τροίας ἕδος. | στείχει δὶ εὐρείας κελεύθου[1]) | μυρία πάνται φάτις | σᾶς γενεᾶς λιπαρο|ζώνων θυγάτρων, ἃς θεοὶ κτλ.

P. Isth. VI, 19—30: (ὔμμε τ', ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι, — — — ῥαινέμεν εὐλογίαις). | μυρίαι δ' ἔργων καλῶν τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῷ κέλευθοι | καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν καὶ δι' Ὑπερβορέους· | οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος οὔτε παλίγγλωσσος πόλις, | ἅτις οὐ Πηλέος ἀίει κλέος ἥρωος, εὐδαίμονος γαμβροῦ θεῶν, | οὐδ' ἅτις Αἴαντος Τελαμωνιάδα | καὶ πατρός· τὸν χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον | ἄγε σὺν Τιρυνθίοισι πρόφρονα σύμμαχον ἐς Τροΐαν, — — — Ἀλκμήνας τέκος.

Ipsa quidem verba Pindari Bacchylides in carmen suum non transtulit; sed sententiae utriusque loci fere eaedem sunt, et locutionibus poeta minor partim eisdem eodem ordine usus est, partim eisdem ordine immutato, partim aliis, quibus idem sensus subest. Accedit quod genus dicendi hoc loco Bacchylideo magis tenue est quam apud Pindarum, id quod cum universa Bacchylidis oratione congruit, neque porro idonea erant ad ipsum Asopum celebrandum grandia verba, quibus Aeacidas iure Pindarus praedicat. Sed tecum reputa

[1]) Simile quid et B. V, 31 seqq. et Isth. III, 19 seqq. continetur, de quibus locis supra p. 46 seqq. disputavi. Et si mihi credideris utroque loco Pindarum Bacchylidi fuisse exemplo, vide quid sequatur. Pindarus comparationem poesis suae cum itinere et carmini Isth. III—IV ante annum 478, et carmini Isth. VI anno circiter 476 adhibuit, quorum locorum alterum Bacchylides in carmine V (atque etiam ni fallor in c. XVIII), alterum in carmine VIII imitatus est.

locutiones singulas. Primum igitur de Aeacidis dicit Pindarus: μυρίαι δ' ἔργων καλῶν τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῷ κέλευθοι (v. 22): Bacchylides, in v. 47—50, quibus de Asopo agit, hoc dicit: στείχει δι' εὐρείας κελεύθου μυρία πάνται φάτις σᾶς γενεᾶς. Pro vocabulo sane Pindarico, summo colore praedito, ἑκατόμπεδοι, habet Bacchylides exilius εὐρείας, pro ἐν σχερῷ simpliciter πάνται. Adde quod vocabulum μυρίος, quod ad κέλευθοι apud Pindarum pertinet, apud Bacchylidem ad φάτις refertur. Nihilominus tam singulariter concinit uterque locus totius enuntiati indole, ut id casui vix tribuas. Pergit deinde Pindarus: καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν καὶ δι' Ὑπερβορέους, cui loco scholiastae adscripserunt: τὰ δὲ ἑκατέρων παρείληφε πέρατα, τὴν σύμπασαν οἰκουμένην θέλων εἰπεῖν. Quod de Bacchylide, v. 41—46, quoque valet. Ergo ut totum orbem terrarum designet, uterque poeta locos duos inter se remotissimos commemorat: apud Pindarum habes regiones ultra Nilum et agrum Hyperboreorum, apud Bacchylidem regiones iuxta Nilum et Thermodontem. Priorem igitur Bacchylides totum e Pindaro sumpsit, neque in altero Pindari exemplum non deprehenditur, etsi integrum non recepit, sed pro Hyperboreis aliam gentem septentrionalem substituit. Cum Amazonibus enim re vera bellum gesserant non modo Hercules (qui iam v. 4—9 commemoratus est) et Telamon Asopides, ut Pindarus v. 27—30 narrat, sed etiam altera Asopi progenies, Achilles. Qua re mentio Amazonum magis propria erat carminis Bacchylidei quam Hyperboreorum. Denique Pindarus dixit, v. 24 seqq., nullam esse tam barbaram aut a lingua Graeca alienam civitatem, quin Pelei herois noverit gloriam, aut Aiacis Telamoniadae eiusque patris: Bacchylides autem satis habet dicere: ['Ασωπὸ]ν — — — τοῦ κ[λέος π]ᾶσαν χθόνα ἦλθε[ν (v. 3 seqq.).

Carmen Isth. VI Phylacidam, Lamponis filium Aeginetam celebrat. Tria videlicet carmina Pindarus in filiorum Lamponis honorem scripsit, quorum primum, Nem. V, Pytheae, filii maioris, victoriam Nemeaeam illustrat, quam non ante annum 479 vel 477 reportatam esse probabile reddidit Blass[1]). Victorias deinde duas Isthmicas, quas reportavit Phylacida, Pytheae frater minor, praedicat Pindarus carminibus Isth. V et VII. Quorum hoc ante illud scriptum est. Neque multum temporis inter carmina intercessisse monet Christ, »quoniam«, ut dicit, »exordium huius alterum quasi paulo ante factum excipit«. Unde concludere licet Isth. VI anno circiter 476 scriptum esse posse.

[1]) In praefatione editionis Bacchylidis, p. LXIII seqq.

Itaque quod Bacchylidem, cum carmen VIII scriberet, partim Pindari carminis Isth. VI imitatum esse credo, B. VIII post annum 476 collocandum esse censeo.

Deinde in carmen quoque undecimum Bacchylides, mea sententia, aliquid transtulit e Pindari carmine Nem. VI, cuius locos duos huc pertinere puto:

B. XI: ὡσεὶ κυβερνήτας σοφός, ὑμνοάνασ|σ' εὔθυνε Κλειοῖ | νῦν φρένας ἁμετέρας, | εἰ δή ποτε καὶ πάρος· ἐς γὰρ ὀλβίαν | ξείνοισί με πότνια Νίκα | νᾶσον Αἰγίνας ἀπάρχει, | ἐλθόντα κοσμῆσαι θεόδματον πόλιν· | (τάν τ' ἐν Νεμέαι γυιαλκέα μουνοπάλαν | — desunt reliqua):

Nem. VI, 28 seq.: εὔθυν' ἐπὶ τοῦτον ἐπέων, ὦ Μοῖσ', ἄγ' οὖρον | εὐκλεῖα, et

Nem. VI, 45 seq.: πλατεῖαι πάντοθεν λογίοισιν ἐντὶ πρόσοδοι | νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν.

Incerta est aetas carminis Pindarici, quod Christ ante annum 459 ponendum esse credit.

Denique e fragmentis locus unus mihi quasi echo verborum Pindari esse videtur, videlicet

B. frg. 4, 13—5: οὐδὲ συλᾶται μελίφρων | ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων, | ἀῶιος[1]) ὃς θάλπει κέαρ:

Py. IX, 23—5: τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν | παῦρον ἐπὶ γλεφάροις | ὕπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς ἀῶ.

Ex locis allatis iam spero fore ut eluceat quae et qualia Bacchylidi et Pindaro communia sint. Perpauca illum huic debere apparet, plurima autem apud utrumque materiam communem et universum apud poetas lyricos genus dicendi ostendunt. Eam tamen materiam sua propria ratione atque arte unusquisque poeta tractabat. De universa denique Bacchylidis arte cum Pindari collata, haec est sententia mea: — Simplicia sunt carmina Bacchylidea, et facile currens eius oratio. Caret enim constructionibus impeditis, difficilibus et quasi articulosis, quae Pindari propriae sunt. Carent porro Bacchylidis epinicia, quae sola cum carminibus Pindaricis iuste conferri possunt, rebus plerumque eis, quae peculiariter ad victorem eiusve familiam vel civitatem pertinent, neque Bacchylides pari modo atque

[1]) Notandum est autem vocabulum ἀῶιος e coniectura scripsisse Blassium.

ille auditores suos admonet, consolatur, adhortatur, neque ipse prospero victorum successu ita laetatur, quae res certe Pindarum acceptissimum illis reddebant. Sed haec ipsa eius ratio et natura Pindarum difficillimum intellectu reddidit non modo nobis, qui his temporibus recentibus vivimus, sed etiam Graecis eiusdem aetatis. Quo fit ut saepe gratiores et nobis sint et Graecis fortasse fuerint modi simpliciores, clariores, dulciores Ceae lusciniae.

Excursus de „Dithyrambis".

A carmine XIV initium capiunt dithyrambi qui vocantur. In quo poesis genere artem Bacchylidis aegre cum Pindari conferre possumus, cum eius modi carminum Pindaricorum parvae tantum reliquiae exstent. In his autem poematis res quaedam praecipue eminet, quae Bacchylidis artis poeticae propria esse videtur. Poeta enim saepenumero mediam narrationem vel orationem vel colloquium quoddam praecidit, et sermonem inceptum quasi abrumpit, ut imperfecta narratio relicta esse videatur. At semper in eius modi locis, si quidem meam sententiam accipias, imaginem quasi pictam nobis poeta praebere volebat. Summa plerumque arte res instituitur, ut pictura non quasi subito in oculos nostros incurrat; sed tantum descriptionis anteponitur, quantum sufficiat ut rerum condicio nobis patefiat. Postea, exordio orationis vel colloquio vel dicto cuiusdam solo animata nobis pictura proponitur, quasi viva et vere loquentes homines, acerrima actio, ut oculis paene rem totam percipere nobis videamur. Tum, quasi media in voce, consistit poeta. Pictura enim perfecta est, id quod suscepit absolutum; nam oratio ipsa vel colloquium per se nihil erat, sed subsidium tantum modo ad propositum assequendum.

Haud scio utrum Bacchylides res in vasis pictos verbis exprimere conatus sit, an vasorum artifices materiam pingendi ex eo sumpserint. Utut hoc est, manifesto loci nonnulli apud Bacchylidem nos picturae Graecae admonent. Cuius rei exempla eximia in carmine XVI inveniuntur[1]). Hae picturae, verbis non coloribus confectae,

[1]) Vide Eugène d'Eichthal et Théodore Reinach; „Poèmes choisis de Bacchylide", Paris 1898 Leroux, et picturas vasorum Graecorum quae ibi editae sunt.

longe antecellunt, mea quidem sententia, omnibus huius modi imaginibus quae apud Pindarum hodie exstant. Nam hic quoque verbis pingere conatus est, etiam in ipsis epiniciis, velut in Py. IV, 73—92[1]). Simile quiddam habes apud Simonidem in frg. 37. Atque hoc fecisse poetas multos et aliis temporibus et aliis orbis terrarum partibus satis notum est. Qua ratione motus haud scio an hic afferam carmen pusillum poetae cuiusdam Americani, Walt Whitman dico, poetae sane quam maxime a Bacchylide et aetate et indole remoti. Cui carmini e d i t o r, ni fallor, non ipse poeta titulum adscripsit: »The Ship Starting«:

»Lo the embounded sea!
On its breast a ship starting, spreading all sails, carrying even her moonsails,
The pennant is flying aloft as she speeds, she speeds so stately — below emulous waves press forward,
They surround the ship with shining motions and foam«.

Inchoatum tantum plane hoc carmen esse dixeris: at tamen ita a scriptore emissum est.

Itaque in carmine XIV non res gestas quasdam exponere, sed imaginem nobis ob oculos proponere poetam voluisse censeo. Prior pars valde mutila est; sed non est cur finem quoque truncatum esse credamus. Carminis medii versus XXIII plane desunt: e priorum autem versuum XIII reliquiis colligere possumus hos ad Theano, Ulixem, Menelaum spectasse. Cogitari quidem potest hoc carmine, sicut aliis, plusquam unam solam contineri picturam. Sed eorum quae sequuntur versuum, sc. 37—63, sensus perspicuus est. Nuntius Priamo affertur, per vias eunt praecones, profuse in forum contendit populus. Circulos videmus civium sermones inter se serentium, concitatorum, audiendi cupidorum, qui eodem tempore et sperare et metuere videntur. Quo modo deinde contio in ordinem redacta sit, actio coeperit, non diserte dicitur, tamen haec omnia facile ante oculos nobis ipsi proponere possumus. Tum demum Menelaus producitur et contionari incipit. Suave et decorum est orationis initium, ut regem oratoremque peritum decet. Exordium habemus — at nihil amplius. Pictor quidem habitum eius atque gestum fortasse proposuisset, et vultus vigorem, Ulixem quoque a tergo oratoris sedentem,

[1]) Cum hoc loco confer B. XVII, 45—60, et ex epiniciis B. V, 155—75.

sollicitudinem risu benigno et forsitan etiam superbo occultantem. Ex adverso Priamus in sede regia depictus esset, et circum eum populus Troianus, qui suspensis animis expectant, quid dicturus sit Graecus. Poeta autem alio modo rem agit. Nobis hic in mentem revocat notos homines et condiciones. Res quasdam, quae per se minimi momenti sunt, refert, ut quid homines illi sentiant atque animis volvant, percipere possimus. Per vias urbis nos secum ducit et in foro nos expectare cogit cum eis, qui primi venerunt. At simul atque prima oratio incepta est, nos deserit. Simili modo afficimur his temporibus cum imagines spectamus, quas »picturas vivas« (kinematographische) vocamus. Nam hae quoque picturae subito abscinduntur, in media actione, atque semper inopinatus finis accidit. Sed mirifice nobis ante oculos praesentes erant res, quarum imagines tantum videbamus, et vere coram nobis agi videbantur, dum manebant picturae, neque brevi tempore earum obliviscimur, cum iterum luce completur theatrum.

Itaque non assequor quibus rationibus ductus Wilamowitz de carmine XIV dicat[1]): »Das ist kein ganzes. Natürlich kann der Dichter so angefangen haben, ja die Ausführlichkeit der Exposition spricht dafür. So aufhören konnte er nicht. — — — So erwarten wir, einerlei wie kurz, die Forderung Helenas, die Rede des Odysseus. Dann muss Paris das Volk zu sich herüberziehen, die Gesandten müssen bedroht, durch die Antenoriden gerettet werden. — — — Wir — — — constatieren, dass in unserer Gedichtsammlung ein Bruchstück steht.« Num igitur putat ille vir doctissimus nos etiam nunc constituere posse, quid Bacchylidem scripsisse necesse sit, neque tamen poetae ingenium contemnere?

---

[1]) Gött. Gel. Anz. 1898, 2.

Index Locorum.

Loci Bacchylidei.

Loci Pindarici.

Vita auctoris.

Natus sum William Kelly Prentice a. d. V Kal. Nov. anno h. s. LXXI Novoëboraci, patre William Packer, matre Florence e gente Kelly, quos adhuc superstites summa pietate colo. Primis litterarum elementis imbutus sum in schola urbis patriae privata, cuius de directoribus nobilissimis Everson et Halsey grato animo recordor. Inde a. h. s. LXXXVIII universitatem Princetoniensem in civitate Novocaesariensi sitam adii, ubi post annos quattuor, examinibus superatis, gradum »artium baccalaurei« obtinui. Deinde per unius anni spatium magistri munere perfunctus sum in schola privata in civitate Novocaesariensi, cui nomen est Lawrenceville. Anno insequenti scholam theologicam Princetoniensem per annum frequentavi. Vere eiusdem anni in Germaniam profectum, me in auditorum numerum per duos menses admiserunt viri universitatis Marburgensis doctissimi Birt, Kayser, Köster, Wissowa. Autumno in Americam reversus, me iterum in universitatem Princetoniensem contuli, ubi per annos tres elementa litterarum Graecarum tradidi, atque anno h. s. XCV gradum »magistri artium« nactus sum. Denique a. XCVII in Germaniam reversus, Halis Saxonum litteris antiquis nec non historiae et philosophiae operam navavi. Proseminarii philologici Halensis per sex menses, seminarii per tantundem tempus sodalis ordinarius fui; exercitationibus historicis per ter sex menses, archaeologicis per sex menses ut interessem humanitate virorum clarissimorum Eduardi Meyer et Caroli Robert effectum est. Docuerunt me viri illustrissimi Princetonienses: Cameron, Packard, Orris, West, Westcott, Winans; Halenses: Blass, Dittenberger, B. Erdmann, Ihm, E. Meyer, Pischel, Riehl, Robert, Wissowa. Quibus omnibus pro meritis gratias ago quam maximas semperque me habiturum spondeo, iis in primis, qui studia mea singulari benevolentia moderati sunt et promoverunt: Blass, Meyer et Winans.

Halis Saxonum, a. d. III Non. Aug. a. D. MCM.